Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

AĞUSTOS 1982
SAYI: 42
FİYATI: 50 TL

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

Hazırlanan anayasa ile faşist cuntanın, sivil olarak yasallaştırılması amaçlanmaktadır.

"Kırk katır mı, kırk satır mı?

Anayasa oylamasının önümüzdeki sonbahara yapılacağı geçtiğimiz günlerde açıklandı. Dilimizde bir tabir vardır: 'Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bayık'derler. Anayasa oylaması da buna benziyor. Cunta yeni anayasayı halk oyuna sunarken adeta soruyor: Kırk

katır mı, kırk satır mı?' Öyle ya, anayasaya "Hayır!" desen, mevcut durumun, yani cuntanın devamını onaylamış olacaksın, "Evet!" desen, cuntanın sivil biçimini meşrulaştıracaksın. Yani tam'iki ucu pis deynek'.

1982 anayasası, 1961 anayasasından daha geri bir anayasa olacaktır, burası kesin. Yeni anayasanın eskisini 'mumla aratacağı' da kesin, Komp.patron-ağa devletinin anayasası değil geçmeyelim, 'beterin beteri var'.

Yeni anayasa Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşundan bu yana üçüncü anayasa olacak. İlk anayasa 1924'de kabul edilmiş ve 27 Mayıs 1960'a kadar yürürlükte kalmıştı. 1960'da Demokrat Parti yönetiminin devrilmesiyle kurulan Kurucu Meclis ikinci anayasayı hazırladı ve bu anayasa 1961'de yürürlüğe girdi. 10 yıl sonra, 12 Mart yönetimi 61 anayasasını toptan rafa kaldırmak istediyse de o günkü güçler dengesi buna imkan vermedi. 12 Mart hükümetleri 1961 anayasasının halka ba

(Devamı Sf.2'de)

Kastelli olayı, Özal'ın istifası ve ardındaki gerçekler!

Sömürücü sınıfların istikrar diye gösterdikleri bu dönemde hızlı gelişen ekonomik krizin had safhaya vardığı, bir dönem yaşıyoruz ki, artık olayları takip edip tavır takınamadan kendimizi bir başka olayın, bir başka krizin içinde bulmaktayız. Bu da emperyalist uşaklarının çaresizlik içinde başvurdukları oyunlardan birisidir. Bir olayın iğrençliğini, sahtekarlığını gizleyebilmek için daha büyük bir olayla onu gölgelemek taktiği. Örneğin: 24 Ocak Kararlarının başarısızlığı, peşinden bankerler ve Kastelli olayı, peşinden Özal'ın istifası ve hepsini unutturan, bir faşist diktatörlüğün simgesi Anayasa taslağı.

Fakat tüm bunlara rağmen bizler gelişen olayları yakından izlemeli, onların aldıkları kararların iğrençliğini görmeli, göstermeli ve kamuoyu yaratmalıyız. Bilinçli ve dinamik bir kamuoyu, kanemici bu vampirlerin içine düştükleri bunalımı daha da derinleştirecek, bir hayalet gibi onların tüm dünyalarını karartacaktır. Bu kamuoyunun arkasındaki devrimci sınıf ve iktidar mücadelesinin var olması onları daha da köşeye sıkış-

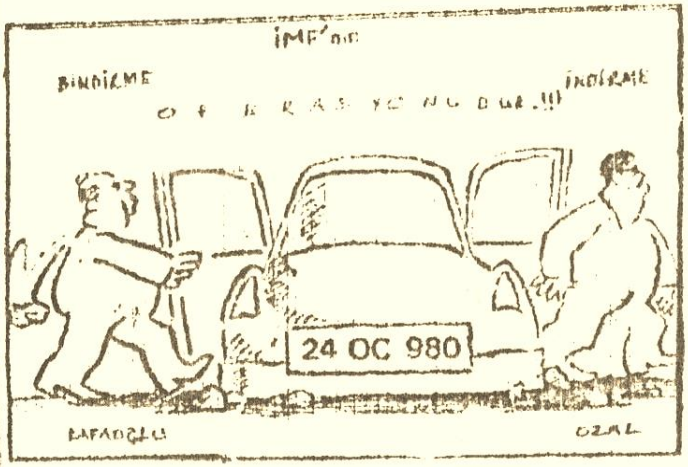

tıracaktır. Vereceğimiz en ufak bir mücadeleyi bile bağımlı kılarak, mücadeleye dört elle sarılmak zorundayız. Şehit verdiğimiz yüzlerce yoldaşlarımız, devrimciler, ezilen ve sömürülen halkımız ile dünyanın ezilen halkları ve proleterleri bizlerden bunu istemektedirler.

(Devamı Sf.6'da)

zı demokratik hak kırıntıları veren maddelerinden çoğunu budadılar ve bununla yetinmek zorunda kaldılar.Nihayet 12 Eylül,12 Mart'ın yapamadığını yaptı.1961 anayasasını iptal etti,yeni bir anayasa hazırlıyor.Kapatılan AP'nin ikinci adamı ve Demirel'in sağ kolu İhsan Sabri Çağlayangil,yeni anayasa hakkında bakın ne diyor:

"Beden ölçülerine bakmadan biçilip dikilirse,yeni anayasa Türk milletine ya bol ya dar gelecektir.1961 reaksiyoner anayasası bazı bölümleri ile toplumun demokratik hayattaş henüz olgunlaşmamış vücudundan sarkmış ve ayağına dolanmıştır!(Cumhuriyet 18.6.1982)

Çağlayangil 1961 anayasasını Türkiye halkı için aşırı bir lüks olarak gören komp.patron ve ağalara tercüman oluyor.O, 1961 anayasası ki;burjuva demokrasisinin asgari ve zorunlu şartlarını bile taşımayan özü faşist bir anayasadır.1961 anayasasının dahada biçilip kuşa dönmüş halini varın siz düşünün.İşte sonbaharda oylarımıza sunulacak olan böyle bir anayasadır.

a.1924 ANAYASASI

1924 anayasası 1921'de hazırlanan ilk taslağın esasları üzerinde inşa edildi.1921'de devletin adı henüz konmamıştı.Kemalistler İstanbul'daki Osmanlı hükümetini kızdırmaya çalışıyorlardı.1921 anayasasına göre bakanları meclis seçiyor ve yine meclis görevden alabiliyordu.Bu şekilde oluşturulan meclis hükümeti tümüyle meclise karşı sorumlu durumdaydı.

Devlet egemenliğinin üç temel yetkisi;yasama,yürütme ve yargıdır.1921 anayasası yasama ve yürütmeyi meclisin eline veriyordu.Meclis hem yasalar yapıyor,hem de bunları yürütecek olan hükümeti oluşturuyor ve denetliyordu. Meclisin üzerinde ayrıca bir yargı denetimide yoktu.Yani tüm yetkiler meclisin elinde toplanmıştı.Bu tür uygulamaya"kuvvetlerin birliği" ilkesi denmektedir.

1924 anayasasında 1921'in "kuvvetler birliği"ilkesi korundu.Fakat bakanlar kurulunu (yani hükümet) meclis seçmiyordu.Meclis kendi içinden bir Cumhurbaşkanı seçiyor,cumhurbaşkanı bir başbakan tayin ediyor,bu başbakan da bakanları tayin ediyordu.Devletin ismi Cumhuriyet olarak kondu.İlk Cumhurbaşkanlığına M.Kemal seçildi.

1924 anayasası biçim olarak 1789 Fransız anayasasına benziyordu.Fakat içerik olarak ondan çok farklıydı.Çünkü 1789 anayasası gününün şartları için ilerici olan bir anayasa idi.O zaman için devrimci bir nitelik taşıyan ve henüz gelişme aşamasında olan burjuvazinin feodal toprak sahiplerine karşı savaşının ürünü idi.1789 anayasası daha sonraki tüm burjuva demokratik anayasaların çekirdeği olmuştur.Burjuva demokratik bir anayasanın temel taşı,yanlızca burjuvazinin tüm kesimlerine deyil,işçi sınıfına da ekonomik-demokratik ve siyasi örgütlenme hakkı tanımasıdır.Yani burjuva demokrasisinde işçiler hem sendika kurabilir,grev ve toplu sözleşme sayesinde ekonomik-demokratik haklarını savunabilirler; hem de kendi siyasi partilerini kurarak iktidar mücadelesine katılabilirler.

1924 anayasası ise devrimci bir burjuvazinin deyil,Türk komp.burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarını güvence altına almak için yapılmıştır.1924 anayasası ile,bırakalım halk sınıflarını,hakim sınıfların Kemalist CHP dışındaki kanatlarına dahi örgütlenme özgürlüğü tanımamıştır.Anayasa tam bir tek parti egemenliğini sağlamaktadır.

Yasama ve yürütme meclisin elinde toplanmış görünmekle birlikte,aslında bütün yetkiler(milli şef) denen Mustafa Kemal'in elindeydi.Seçimler bir formaliteden ibaretti.Millet vekillerini M.Kemal tayin ediyor,işine gelmeyenleri uzaklaştırıyordu.Muhalefette kalan komp. burjuvazi ve toprak ağaları kliğine yanlızca iki kez örgütlenme hakkı tanındı. Bunlardan birincisi,1920'lerde kurulan Terakki-Perver Fırka,ikincisi de 1930'da kurulan Serbest Fırka idi.M.Kemal kısa sürede her iki partiyi de kapattı.Terakki Perver Fırka'yı kapatmak için "Şeyh Sait" isyanını bahane etti.1925'de bu isyanı bastırma bahanesiyle "Takrir-i Sükûn" kanunu çıkarıldı.Bu,Türkiye Cumhuriyetinin tarihi boyunca halka kan kusturan sayısız 'sıkı yönetim' ve 'olağan üstü hal' yasalarının ilkiydi.O günden bu güne 'olağanüstü hal' ve 'sıkı yönetim' yasaları anayasaların köşe taşı olmuştur.Anayasanın içine , hakim sınıfların başı sıkışınca anayasayı rafa kaldırabilmeleri için gerekli teminat konmuştur.1925'de Terakki perver Fırka'nın kapatılışıyla birlikte işçilerin tüm örgütlenme hakları da gaspedildi.En basit ekonomik-demokratik örgütlenmeler dahil suç sayılır hale geldi.

1924 anayasasına göre cumhurbaşkanı aynı zamanda başkomutandır.Yani ordu doğrudan doğruya yönetimdedir.Meclis çoğunluğu"milli şef "in kuklası durumundadır.Meclis de,hükümetde tamamen göstermeliktir.

İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarına kadar devam eden bu dönemin özelliği başta işçi sınıfı olmak üzere halka ve muhalefette kalan hakim sınıf kliğine hiç bir söz hakkı tanımamasıdır.Muhalefetteki Komp. bur. ve toprak ağalarının ses çıkarmaması,devletin halkı daha rahat ezmesini sağlamıştır.

İkinci Dünya savaşı'ndan sonra dünya çapında Alman emperyalizmi güçten düştü; ABD emperyalizmi güçlendi.Bu durum Türkiye'de de hakim sınıflar içinde güçler dengesinin değişmesine yol açtı.ABD ile ilişkilerini geliştiren muhalefetteki komp. bur. ve toprak ağası kliği güçlendi.Kendisi içinde demokrasi talep etmeye başladı.Buna karşılık Alman emperyalizmine sıkı uşaklık bağlarıyla bağlı olan o dönemdeki CHP gücünü yitirdi.Nihayet 1946'da çok partili sisteme geçildi.Halkın CHP'ye karşı birikmiş tepki ve nefretini ustaca kullanan muhalefet kliği Demokrat Partiyi kurdu.Ve 1950 seçimlerinde işbaşına geldi.

İşbaşına gelir gelmez halka verdiği sözlerin üzerine sünger çekerek,daha önce CHP'nin kullandığı silahlara dört elle sarıldı.Halka yaptığı baskının yanı sıra,şimdi muhalefette olan CHP'nin temsil ettiği komp.bur. ve toprak ağalarına da baskı uyguluyordu.Anayasa zaten tek parti egemenliğine imkan tanıyan ve muhalefetteki hakim sınıf kanatlarının haklarını güvence altına almayan bir yapıdaydı.Ayrıca yasama-yürütme üzerinde yargı den

→

timi yoktu.Meclis çoğunluğunu ele geçiren, "Ali kıran-baş kesen" rolü oynayabiliyordu.

Bu şartlarda Demokrat Parti, CHP'yi devlet ve ekonomi hayatından silme planlarına giriş ti.Bu arada derinleşen iktisadi kriz, halk ü zerinde yoğun baskıyı zorunlu kılıyordu.1950 lerin sonunda, DP iyice teşhir olmuş, devletin prestiji tehlikeye girmişti.ABD'nin de o nayıyla, DP '27 Mayıs 1960'da işbaşından uzaklaştırdı.Kurucu Meclis oluşturuldu ve yeni bir anayasa görevini üstlendi.Cumhuriyetin ikinci anayasası 1961 yılında yürürlüğe girdi.

* 1961 ANAYASASI

1961 anayasası, başta milli burjuvazi olmak üzere, 27 Mayıs'ı destekleyen halk muhalefetinin ağzına bir parmak bal çalmıştır.Bu yüzden bazı demokratik hak kırıntıları taşır. Bunlar İnönü'cü CHP'nin halka şirin görünmek için verdiği tavizlerdir.1961 anayasası ile verilen bu tür tavizlerden en önemlisi, işçi sınıfının ekonomik-demokratik örgütlenmesine açık kapı bırakması olmuştur.Bu sayede 1963' de 274 ve 275 sayılı yasalar çıkarılarak işçilere grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı tanınmıştır.Ancak yine de 1961 anayasası burjuva demokratik bir anayasa sayılamaz.Çünkü işçi sınıfına siyasi örgütlenme hakkı tanınmamıştır.Oysa tüm sınıflara ve bu arada işçi sınıfına siyasi parti kurma hakkının tanınması, burjuva demokrasilerinin köşe taşıdır.Ayrıca 1963'de işçi sınıfına verilen grev hakkı da lokavtla sulandırılmıştır.Bunlar,1961 anayasasının bur. demokratik bir nitelik taşımadığını,özü itibarıyle faşist olduğunu (yani faşist bir devletin işleyiş kurallarını dile getirdiğini) gösterir.

Buna karşılık 1961 anayasası,1924 anayasasına göre ileri bir adımdır.Bir kere,1961 anayasası,lokavtla sulandırılmış olsa bile grev hakkına açık kapı bırakmıştır.Bunu yukarıda söyledik.Ayrıca,1961 anayasası,çeşitli hakim sınıf kliklerinaçısından,1924 anayasasına kıyasla daha geniş bir demokrasi getirmiştir.

Değişik hakim sınıf kliklerine söz hakkı tanınması ve örgütlenme imkanı verilmesi,halka da dolaylı yoldan yarar sağlar.Kendi aralarında dalaşırken,hakim sınıflar birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökerler.Halka şirin görünmek,rakiplerini ezebilmek için halka bazı tavizler verirler.Bunlar,halk sınıflarının daha kolay örgütlenmesine ortam hazırlar.

1961 anayasasının can alıcı özelliği,tek bir hakim sınıf kliğinin egemenliğini önlemeye yönelik olmasıdır.Bu nedenle anayasada, devlet faaliyetinin hukuk kurallarına uygunluğunu denetlemek ve anayasanın çiğnenmesini önlemek için hükümler yer aldı.Hem yasama, hem yürütme üzerinde yargı denetimini sağlamak üzere Anayasa Mahkemesi oluşturuldu.Anayasa mahkemesinin görevi; çıkarılan yasaların anayasaya uygun olup olmadığını denetlemek ve anayasanın çiğnenmemesini güvence altına almaktı.1950-1960 arasında işbaşında olan Demokrat Parti,temsil ettiği kesimin çıkarlarını korumak için muhalefetteki komp. bür. ve toprak ağalarının çıkarlarını çiğnemiş;kendi işine gelecek yasaları çıkarmıştı. 1961 anayasası bu tür uygulamaları sınırlamak amacındaydı.Yargı denetimi yalnızca yasama organı üzerinde değil, yürütme üzerinde de kuruluyordu.Yürütme,yani hükümet üzerindeki yargı denetimi danıştay aracılığı ile sağlanacaktı.Danıştay hükümetin usülsüz uygulamalarını durdurabilecekti.Nitekim,1970'li yıllarda,danıştay sayısız"yürütmeyi durdurma" kararları vererek hükümetin başına bela oldu. Bu nedenle iş başındaki hükümetler anayasa mahkemesi ile danıştayı ayak bağı olarak görüdüler.1961 anayasası,yasama üzerinde anayasa mahkemesinin,yürütme üzerinde Danıştay'ın , yargı üzerinde Yargıtay'ın denetimini kurarak,çoğunluğu ele geçiren hakim sınıf kliklerinin diğer klikleri ezmesini önlemeye çalışıyordu.

Ayrıca farklı kliklerin söz sahibi olabilmesini sağlaya bilmek amacıyla çoğunluk sistemi yerine nisbi temsil sistemi benimsendi, böylece tek parti hükümetleri yerine koalisyon hükümetleri dönemi de açılmış oluyordu. Bu nedenle 1960 sonrasında zaman zaman,meclis çoğunluğu ile hükümetin temsil ettiği kanatlar birbirinden farklı olabiliyordu.

Bu değişiklikler 1961 anayasasında,1924'e kıyasla 'kuvvetler birliği' ilkesinin gevşediğini göstermektedir.Bugünkü cuntanın temsil ettiği hakim sınıfların göbekçi takımı, 12 Eylül arifesindeki siyasi buhrandan bu değişiklikleri sorumlu tutuyorlar.Mesela:İhsan Sabri Çağlayangil'de,1961 anayasasının getirdiği kuvvetler ayrılığı anlayışının giderek, kuvvetler çatışmasına dönüştüğünü ve bunun devletin işlevlerini kilitlediğini ileri sürüyor.(Cumhuriyet,18.6.1982)Aslında 1961 anayasası,Batı demokrasilerinde kullanıldığı anlamda bir kuvvetler ayrılığı getirmemiştir. Gerçek bir kuvvetler ayrılığı,yasama organı ile yürütme organının halk tarafından ayrı ayrı seçilmesi ve ikisinin bir birinden bağımsız olmasıdır.Bu uygulamanın en tipik örneği ABD'deki Başkanlık sistemidir.ABD'de parlemento üyelerini ve yürütmenin başı olan devlet başkanını halk ayrı ayrı seçer.Bakanlar kurulunu ise yanlızca cumhurbaşkanı tayin edebilir ve görevden alabilir.Yasama ve yürütme birbirinden bağımsızdır.Ne meclis cumhurbaşkanını görevden alabilir,ne de cumhurbaşkanı meclisi feshedebilir.Gerçek anlamdaki kuvvetler ayrılığı budur.

Fakat 1961 anayasası,1924'e kıyasla,yürütme,yargı arasındaki bağları gevşettiğinden, Çağlayangil buna kuvvetler ayrılığı diyor ve devletin işlemeyişinin suçunu onda buluyor. Kuvvetler çatışmasına tipik bir örnek olarak 1974 affı gösterilmektedir.1974'de af yasası mecliste reddedilmesine rağmen anayasa mahkemesi tarafından çıkarılmıştı.Başta Adalet Parti'si olmak üzere AP uşakları o günden bu güne bu örneği temcit plavı gibi tekrarlayıp duruyorlar.Yargı gücünü temsil eden anayasa mahkemesi ile yasama yetkisini temsil eden, meclis arasındaki çatışmanın "millete felaket" getirdiğini söylerler.Bu günkü cunta gibi Çağlayangil'inde talebi yasama,yürütmenin ve yargının tek elde toplanması ve iplerin, yetkileri arttırılmış bir cumhurbaşkanı aracılığı ile ordunun eline verilmesidir. ➡

1924 anayasına göre Cumhurbaşkanı aynı zamanda Başkomutan idi.Ordunun devlet yönetimindeki yeri çok açıktı.1961 anayasası bu ilişkiyi perdeledi.Fakat ordunun devlet yönetiminde söz sahibi olmasını elbetteki öz olarak korudu.Cumhur başkanının aynı zamanda Başkomutan olması şartı kaldırıldı.Genel Kurmay Başkanlığına devredildi.Ordunun devlet yönetiminde yönlendirici olabilmesini sağlamak amacıyla Milli Güvenlik Kurulu kuruldu.MGK'de ordunun kuvvet komutanları ve Genel Kurmay Başkanı ile meclis tarafından seçilen bakanlar kurulu Cumhurbaşkanı başkanlığında toplanıyorlardı.Devletin hayati çıkarlarını ilgilendiren kararlar bu toplantılarda alınıyor;parlemerto, orduya dayanan faşist diktatörlüğün önüne asılmış bir incir yaprağından öteyitmiyordu.

1961 anayasasının getirdiği bir diğer değişiklikde çift meclis sistemi idi.1961 anayasası ile getirilen ikinci meclis senatodur. Senatoya seçilebilmek için üniversite mezunu olmak şart koşulmuştur.O dönemde senato kurulmasının önemli bir nedeni, 27 Mayıs darbesini yapan subayların kendilerine koltuk tutmaya çalışmalarıdır.Dünyanın hiç bir yerinde görülmedik bir uygulama ile darbeci subaylardan oluşan "Milli Birlik Grubu" kendisine senatoda ömür boyu kontenjan ayırdı.Ayrıca cumhur başkanınında senatoya üye tayin edebilmesi hükmü kondu.Böylece hakim sınıfların gö-bekçi takımının akıl hocalarına senatoda yer ayrıldı.Fahri Korutürk tarafından Kontenjan Senatörü seçilen Metin Toker bu türün en tipik örneğidir.

* YENİ ANAYASA

1961 Anayasası ile karşılaştırıldığında,yeni anayasa da önemli değişiklikler yapılacağı anlaşılmaktadır.

Hakim sınıfların akıl hocası ve cuntanın gözbebeği Metin Toker şöyle diyor:

> "1960'da hasta düşmüş demokrasiye başlıca ilaç olarak nisbi temsil ve Anayasa Mahkemesi düşünülüyordu.1980'in yaygın ve üzerinde haklı haksız mutarakat bulunan ilacı,"kuvvetli devlet başkanlığı"dır.1960'larda nasıl o ilaçları getiremeyecek bir anayasa düşünülemez idiyse, bugünde bu ilacı sağlamayacak anayasa olamaz.'Kuvvetli devlet başkanlığı' yeni anayasanın esasını teşkil edecektir."
> (Milliyet 7-6-1982)

Gerçektende yeni anayasanın can alıcı özelliğinin 'kuvvetli devlet başkanlığı' olacağı anlaşılmaktadır.Bunun savunucuları,batılı burjuva demokrasilerindekine başkanlık ve yarı-başkanlık sistemlerini örnek veriyorlar.Başkanlık ve yarı-başkanlık sistemlerinde cumhurbaşkanı geniş yetkilerle donanmıştır,fakat bu yetkilerin kaynağı, cumhurbaşkanının halk oyuyla seçilmesidir.ABD gibi başkanlık sisteminin uygulandığı ve Fransa, İrlanda, Finlandiya, Avusturya gibi yarı başkanlık sisteminin uygulandığı ülkelerde durum böyledir.Başkanlık ile yarı-başkanlık sistemlerinin farkı, birincide,yürütme yatkisi sırf devlet başkanının elinde toplanmışken,ikincisinde bu yetkinin halk tarafından seçilen devlet başkanı ve parlemento tarafından seçilen başbakan arasında bölüşülmesidir.Ancak hem başkanlık, hem de yarı-başkanlık sisteminin ortak yani her ikisinde de devlet başkanının halk tarafından seçilmesi ve dolayısıyla geniş yetkilere sahip olmasıdır.Cumhurbaşkanının parlemento tarafından seçildiği burjuva demokrasilerinde ise,yürütme bakanlar kurulunun elindedir.Yürtmenin başı ise başbakandır.Devlet başkanı yanlızca sembolik bir nitelik taşır.Almanya'da,İtalya'da yada İngiltere'de olduğu gibi.

Cuntanın yeni anayasa ile getirmek istediği ise hakim sınıflar için dikensiz gül bahçesidir.Cuntanın akıl hocalarına göre cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesi "Türkiye'nin bünyesine uygun değildir." gel gelelim,seçimle başa gelmediği halde,burjuva demokrasilerinde seçimle başa gelen birçok cumhurbaşkanından daha geniş yetkilerle donatılması onlara göre hiçte sakıncalı değildir.Cuntanın ve temsil ettiği hakim sınıf kesimlerinin esas sorunu,cumhurbaşkanını özel yetkilerle donatarak ordunun direktiflerini kolayca uygulayabilecek hale getirmektir.Cumhurbaşkanı gerekli gördüğü ön dağanüstü hal ilan edebilecek,yada meclisi feshedebilecektir.Böylece,sıkıyönetimin sivil biçimi meşrulaşmış olacaktır.Ordunun yönetimi doğrudan ele almasına gerek kalmadan demokratik haklardan geriye kalan son kırıntılar da silinip süpürülebilecektir.Yeni anayasada,başta işçi sınıfı olmak üzere hiçbir halk sınıf ve tabakasına parti kurma hakkı tanınmayacağı,sendika ve dernek kurmanın ise son derece zorlaştırılarak hakim sınıfların tekeline alınacağı açıktır.Ancak, anlaşılan odur ki,varolan bu sınırlı kendika ve derneklerin yaşamı dahi cumhurbaşkanı aracılığı ile ordunun iki dudağı arasında olacak, en ufak bir bahaneyle bunlarda kaldırılabilecektir.

Bu durumda parlementonun göstermelik niteliği büsbütün artacaktır.Parlemento sırf bir sembol olacaktır.Meclis cumhurbaşkanı ile aynı eğilimi taşıyan çoğunluğu; yine cumhurbaşkanına bağlı başkaban ve bakanları ile tek bir hakim sınıf kanadının egemenlik aracı halinedönüşecektir.Cunta gelecekte çeşitli hakim sınıf kanatlarının dalaşını en aza indirmek istiyor.Bu dalaşın devleti ne kadar zayıflatıp,yıprattığını gördüğü için bundan böyle bu tür post kavgasına izin vermemek niyetinde,Çağlayangil şöyle diyor:

> "İstikrarlı ve güçlü,otoriter hükümetlere malikiyet,seçim sisteminin bu maksada tevcih edilmesiyle kabil olacaktır.Türkiye,koalisyonlarla idare edilmesi kolay hatta mümkün olan memleket değildir. Koalisyonlardan mümkün olduğu ölçüde uzak kalmak,memleket siyasi hayatına iki partinin ağırlık vermesini ve bunlardan birinin kuvvetli iktidar,diğerinin güçlü muhalefet olmasını sağlayacak bir seçim sistemine ihtiyaç verdir."(Cumhuriyet,18-6-1982)

Kısacası,hakim sınıf kanatları içinde dahi örgütlenme özgürlüğünün kısıtlanması;1961 öncesine dönüş!

1961 anayasasının getirdiği nisbi kuvvetler ayrılığından yakınan,1961 öncesinin öz-

lemini çaken Çağlayangil gibileri 1924 anayasasına rahmet okutacak uygulamaların hazırlığı içersindedirler.Onlar yasama-yürütme ve yargıyı tek elde toplayıp denetimi tümüyle cumhurbaşkanına teslim etmeyi düşünüyorlar. Onların amacı yasama ve yürütme üzerindeki yargı denetiminden kurtulmak,anayasa mahkemesini ve Danıştayı kaldırmaktır.

Cuntaya alkış tutan gerici profesörler - den İsmet Giritli anayasa mahkemesinin kaldırılarak,yerine anayasa komisyonu kurulmasını ve bu komisyonun 9 üyesininde cumhurbaşkanı tarafından atanmasını öneriyor.(Milliyet,anayasa ekinin,19-5-1982 tarihli birinci sayısı)(1961 anayasasına göre mahkeme 15 üyelidir.Üyelerinin bir kısmı meclis,bir kısmı senato tarafından seçilmekte,bir kısmı ise kontenjandan atanmaktadır.) Giritli'nin önerdiği türden anayasa komisyonu cumhurbaşkanının kuklasından başka ne olabilir? Danıştayında yine cumhurbaşkanının kuklası haline getirileceği muhakkaktır.Böylece hem yasama, hemde yürütme,tek bir hakim sınıf kliğinin denetimine sokulacaktır.Devlet Güvenlik Mahkemeleri sayesinde "devlete karşı işlenmiş suçlar"da yine aynı hakim sınıf kliği tarafından yargılanacaktır.Böylece,başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halk sınıfları ve hatta muhalefetteki hakim sınıf kliği iş başındaki kliğin çıkarlarına ters düşen her hareket için hesap vereceklerdir.Çünkü DGM heyetlerinde,devlet çarkına egemen olan klik tarafından atanacaklardır.

Kısacası yasama-yürütme-yargı tekelde,cumhurbaşkanının elinde toplanacaktır.İşte cuntanın merkezinde bulunan Amerika'nın göbekçi takımının,başta Avrupa'cı klik olmak üzere, diğer kanatları devlet ve ekonomi hayatından tasviye etme planı budur. Yeni anayasa bu planın önemli bir adımı olacaktır.

Böyle güçlü bir cumhurbaşkanlığı sistemi beceriksizce maskelenmiş bir ordu diktatörlüğü olacaktır.Cumhurbaşkanı aracılığı ile tek bir hakim sınıf kliğinin kaytısız-şartsız egemenliği sağlanacaktır.Yani bir nevi "milli şef" uygulaması!

Bu güçlü cumhurbaşkanlığı sistemine bu gün muhalefette kalmış olan CHP'nin Ecevit'ci kanadı başta olmak üzere,çeşitli hakim sınıf kliklerinden itirazlar yükseliyor.Böyle bir uygulamanın kişisel diktatörlüğün maskelenmiş şekli olacağı ima ediliyor.Cuntanın ve akıl hocalarının cevabı ise hazır:"Batı demokrasilerinde bunun birçok örneği var! "ve hemen ABD gibi,Fransa gibi devlet başkanının çok geniş yetkilerle donatıldığı örnekler dile getiriliyor.

Cunta şakşakçıları,sözkonusu ülkelerde cumhurbaşkanının halk tarafından seçildiğini ne dense "unutuveriyorlar" ! Daha da önemlisi burjuva demokrasinin köklü bir biçimde yerleştiği bu gibi ülkelerde ne muhalefetteki hakim sınıf kanatlarının,nede işçi sınıfının söz ve örgütlenme hakkı gaspedilemez.(Bu haklar ancak devlet biçimi değişerek faşist diktatörlükler kurulursa gaspedilebilir.1923'de İtalya'da,1933'de Almanya'da olduğu gibi)Mesela; ABD'de gözaltına alınan her kişinin derhal yargıç önüne çıkarılması zorunlu olduğu gibi,kişiler avukatlarına danışmadan, polise tek kelime söylememe hakkına sahiptirler.Burjuva hukukunun üstünlüğü tamamen güvence altına alınmıştır ve hangi hakim sınıf kliği işbaşına gelirse gelsin,devletin temel işleyişi bozulmamaktadır.İngiltere'de yazılı bir anayasa olmamasına rağmen hangi klik işbaşına gelirse gelsin,devletin temel ilkelerine uygun akış sağlamaktadır.Fransa'da,güçlü bir cumhurbaşkanlığı sistemi olmasına rağmen,muhalefet kanadının susturulması imkansızdır.

Yarı-sömürge,yarı-feodal ülkelerde Batı burjuva demokrasilerindeki başkanlık ve yarı başkanlık sistemlerinin taklidi gülünç birer "demokrasi karikatürü" haline gelmektedir. Devlet başkanının emrindeki bakanlar kurulu ve yine onun kuklası olan meclis çoğunluğu ile bu tür örnekler "milli şef" uygulamalarıdır.Bir öğretim üyesi bu tür uygulamalara "başkanlıksı rejim" adını takmış(Milliyet anayasa eki,Sayı 1) Latin Amerika ülkelerindeki uygulamalar bunun tipik örnekleridir.İşte Türkiye için yeni anayasa ile getirilmek istenen böyle bir "başkanlıksı" sistemdir.

Bu önlemler sonucu,cuntanın merkezindeki göbekçi takım,gelecekteki hakim sınıf klikleri arasındaki dalaşmayı önleyebileceğini umuyor.12 Eylül arefesinde şu dalaşmalar hakim sınıfları çürüntümün eşiğine getirdi.Birincisi,"kim daha çok pay alacak" kavgası devletin itibarını zedeledi.MSP'si,MHP'si,AP'si,CHP'si hepsi birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya dökerek halkın gözünde parlamentonun ve partilerin pis yüzünü açığa çıkardılar. İkincisi,kendi aralarındaki dalaş nedeniyle, birlik olup halka yönelmediler.Halkın mücadelesini bastırıp,süngü zoruyla sindirebilmek için ordunun doğrudan yönetimi ele alması gerekti.

Cunta yeni anayasayla bu sakıncaları ortadan kaldırmaya,komprador patron-ağa devletinin ömrünü biraz daha uzatıp güvence altına almaya çalışıyor.

* * *

Bu şartlar altında yeni anayasaya karşı ne tavır almalıyız? Anayasa oylamasında ne yapmalıyız?

Yeni anayasanın halk sınıflarına getireceği en küçük bir yarar yoktur.1982 anayasası, bugünkü cunta yönetiminin sivil biçimini meşrulaştırmaktır.İşçi sınıfının sendikal hakkı kuşa çevrilecek,muhtemelen Türk-İş'in tekeline verilecektir.Memurlara,öğrenci gençliğe, örgütlenme hakkı tanınmayacaktır.İşbaşındaki hakim sınıf kliğine karşı en ufak bir ses çıkaranlar cezalandırılacaklardır.Bizim böyle bir anayasaya verilecek tek bir "Evet" oyu olamaz.Yeni anayasaya "Evet" demek,koyunun gönül rızasıyla boynunu kasaba teslim etmesine benzer.

O halde yeni anayasaya "Hayır"mı diyelim? Anayasaya "Hayır" demek, anayasayı reddetsek bile anayasa oylamasını meşru saymaktır.Oysa oynanan oyun açıktır: Cunta referandumu gerçekten halkın fikrini almak için değil,kendisine meşruluk kazandırmak için yapıyor."Evet" yada "Hayır" olsun,anayasaya verilen

(Devamı Sf. 8'de)

KASTELLİ OLAYI,ÖZAL'IN İSTİFASI...

(Baştarafı, Sf. 1'de)

Şimdi Kastelli efsanesinin nasıl ortaya çıktığını ve sömürücü sınıfların paravan olarak kullandıktan sonra,nasıl harcadıklarını görelim.

Kastelli ilk olarak 1961 yılında ortalıkta görünmeye başladı.O dönemin maliye bakanı,şimdikiler gibi krizden kurtulmak için halka tasarruf bonoları dağıtma ve onların ellerindeki paraları toplayarak kamu yatırımları için kaynak olarak kullanma önerisini ortaya attı. Ve zaman hükümetince kabul edildi.Toplanan bu paraların ana kısmı ve kâr payı yatırım gelirleriyle ileride ödenecekti.Böylece halkın eline (her gelirden % 3 kesilmek şartıyla)zorla tasarruf bonosu sıkıştırıldı.Geçim sıkıntısı çeken vatandaş bunu ilk fırsatta % 9 faizle açgözlere kaptırmak zorunda kaldı.İşte o dönemde ortaya çıkan Kastelli,dükkanının önüne 'menkul değerler alınır ve satılır'diye bir levha koyarak halktan aldığı bu bonoları daha sonra % 34-36 faizle devlete verdi ve milyonları hiç zorluk çekmeden cebe indirebildi.

24 Ocak kararlarının alınmasının en önemli nedenlerinden biri de, sömürücü kesimlerin içine düştükleri nakit para sıkıntısıydı.Bu kuruluşların ortalama öz kaynakları % 10 civarındadır.Bu nedenle, ayakta kalabilmeleri için ucuz ve bol krediye ihtiyaç duymaktadırlar.Kredi ihtiyaçlarını karşılayamayan işletmeler, düşük kapasitelerle çalışmakta ve belli bir süre sonra da Konkardato talebinde bulunmaktaydılar.Enflasyon oranının dörtnala hızla gittiği bir dönem, banknot matbaasının çalıştırarak kredi talebini karşılama,hakim sınıfları daha da batıracağı için, tek çareyi iç talebi kısarak ve yüksek faiz vererek piyasadan mevduatları toplamakta gördüler. Böylece ilk önce serbest faiz politikasını benimsediler.Sonuçta yerden mantar gibi köşe başı bankerleri türedi, daha sonra da 'l.Tem muz bankacılığı' adı altında bankalara serbest faiz politikası tanındı.Ayrıca bankalar emirlerindeki bankerler vasıtasıyla çıkardıkları mevduat sertifikalarını dağıttırarak daha kısa zamanda ve daha da hızla paraların toplanmasını sağladılar.Bu sertifikalarda büyük sanayi kuruluşlarının, büyük bankaların isimlerini gören para sahibi, daha bir güvenle bu sertifikalara sarıldılar.

Fakat ne yazıkki, sömürücülerin başvurduğu her çare,çaresizliğide beraberinde getirmekteydi.Para sahiplerine % 50-60 faiz vaad eden bankerler, toplanan bu paraları % 70-80 faizle elden çıkarmalıydı ki;hem kendisi asalak olarak beslensin hemde vatandaşın faizini ödeyebilsin.Fakat banka ve sanayiciye kaptırılan bu paralar geri gelmeyince, ödeme güçlüğü içine düştüler.İlk patlama Ankara'da oldu.Banker büroları yağmalandı, yakılıp yıkıldı.Fakat artık olan olmuştu.Bankerler milyarlarca TL parayla sırra kadem basmışlardı. Tam da o dönemde "Sırdaş Hesap"ların kabardığı somut olarak görülmekteydi.Banka ve sanayiciye kaptırılan bir kısım para ve bankerlerin kendilerinin sırdaş hesaplara yatırdığı veya yurtdışına kaçırdığı paralar sonucunda para yatıranlar ana parayı bile kurtaramama durumuna düştüler.Sonra da "devlet baba"mevduat sahiplerinin dertlerine çare diye YHK gibi çalışan tasfiye turulları oluşturarak soruna çözüm buldu.Tabiiki bu kurullar, para yatıranların öfkesini frenleyen ve işi sürücemede bıraka kurullardı.

Bu olaylardan sonra, Kastelli'nin şanı şöhreti daha da arttı.Yaldızlı reklamlar, açtığı tesisler, ortak olduğu kuruluşları her gün her saat TRT'de reklam ederek,ne kadar "güvenli bir yol" olduğu konusunda yayınlar yapılıyor, uşak basın ve TRT buna hizmet ediyor,"devlet büyüklerimiz"Kastelli'nin nasıl "nadide bir insan" olduğunu söylüyorlardı.

Banka ve bankerlere para kaptıranlar, genellikle yüksek dereceli asker ve sivil emekliler ile memurlar olmuştur.Ayrıca faizin cazibesine kapılıp (değirmenin suyunun her zaman akacağını sananlar) gayri menkulünü, altınını satarak faize veren belli bir kesimde ortaya çıkmıştı.Bunlara para kaptıran dar gelirli memur, işçi ve küçük esnaf çok azdır. Kastelli dışındaki bankerlere para kaptıranların sayısının 400-500 bin kişi olduğu ve kaptırılan paraların ise 100 Milyar TL olduğu tahmin edilmektedir.Kastelli ile beraber batan para 100 Milyar'ın üzerinde, direk etkilenen kişi sayısı ise.250 bin kadardır.

Artık Kastelli ile beraber hedeflenen zafer sonuçlanmış, banka ve sanayinin bir kesimi istediği mevduatı elde etmişlerdi.Para toplamak çok tatlı bir şeydi.Oysa ona % 50-60 faiz vermek hiçte iç açıcı değildi.Onun için Kastelli efsanesi artık yıkılmalıydı.Sömürücüler böylece bir taşla iki kuş vurmuş oldular.Birincisi Kastelli vasıtasıyla milyarları topladılar, ikinci olarak da;tüm kötülüklerin anası olarak Kastelli'yi göstererek temize çıktılar.Ve Kastelli yurtdışına kaçırıldı.Bu kadar çabuk harcanmayı hazmedemeyen Kastelli, acıklı bir şekilde "vatan hasretiyle" şöyle beyanat verdi: "bankacılara ve sanayicilere verdiğimiz kredilerin faizlerini alabilseydik, halktan topladığımız tasarrufların faizini ödeyecek nakit para olurdu.Bu konudaki görüşümüzü devlete ilettiğimiz halde bize yardımcı olmadılar ve bugünkü duruma geldi".

Banker iflaslarını basite indirgeyerek sömücü sınıfların bir kesiminin bunu paravan olarak kullanıp, milyarlarca liralık parayı dolandırmalarını göz ardı etmek isteyenler, piyasa ekonomisinden dolayı banka-banker dalaşmasından bankerlerin yenilgiyle çıktığını ve bununda ekonomik yaşamın doğal bir göstergesi olduğunu söylediler.Oysa devlet, banka ve sanayicilerin bir kısmı bankerler olayını bilerek yarattılar.Gelişen olaylar, onların istek ve doğrultularında oldu.Onun içinde , banker Kastelli şöyle diyor: "Bankerlerin topladıkları paralar, bankalar ve sanayi kesimine gitmektedir.Banka-banken rekabeti diye birşey yoktur."

Centilmenlik anlaşmasının hemen bozulmasının asıl nedeni de halkın elindeki mevduatları en kısa zamanda kapmak istenmesindendir.

➡

Bu soyguculuğu bankerler vasıtası ile Mevduat Sertifikası satarak daha da katmerleştirdiler.Toplanan bu paraların gerçek tasarruf olmadığı(çünkü ihtiyaçları karşıladıktan sonra,geri kalan para gerçek tasarruf durumunda olur.) bilen hakim sınıflar,geri dönecek olan paraların tekrar harcamaları hızlandıracağını ve enflasyonu arttıracağı korkusu içindedirler.Enflasyon her zamankinden daha korkunç olarak karşılarında durmakta,iyice bataklığa batmak telaşı içindedirler.

Burada şunu da belirtelim ki yoğun olarak görülen iflaslar ve bunların nedeni uygulanmakta olan Turgut Özal'ın 24 Ocak Kararları doğrultusundaki ekonomi-politikası değildir. İster bu ekonomi-politika isterse başka bir ekonomi-politika uygulansın,sonuç değişmeyecekti ve değişmedi.Çünkü buhranı ortaya çıkaran neden,sistemin kendisidir.Bu sistemin içinde kalınarak uygulanılacak ne tür bir ekonomi-politikası olursa olsun buhrandan kurtulmak mümkün değildir.Onun için bu düzenin pisliği,çirkefliği tek tek kişilere bağlayarak örtemek isteyenler(Menderes'i asanlar,Türkeş'i yargılayanlar Özal'ı görevinden alanlar)unutmasınlar ki halkımız artık onların her konuda olduğu gibi bu konuda da iğrenç yüzlerini görmektedir.

Sonuçta bankerzadeleri kurtarmak için ortaya atılan bankacılar ve sanayicilerin bir kısmı (bir kısmı diyoruz;çünkü bankeri olmayanlar,sömürülerini diğerlerine nazaran az yapanlar muhalefet etmekte, bu konuda onlara sağlanan olanaklar için ateş püskürmektedirler.) şu öneride bulundular;"Devlet Kastelli olayı ile mağdur olanlara sahip çıksın,onlara devlet tahvili vererek güvenceye alsın" Toplanan paraları,kredileri iç ettikleri halde sorumluluğu devletin üzerine atarak olaydan burunları kanamadan çekildiler. Yine bununla bir taşla iki kuş vurma şansına sahip olmak istediler.1-Aldıkları kredilerin üzerine oturdular. 2-Halkta devlete minnet duygusu yaratmaya çalıştılar.Halk "bak delet el atmasaydı ana paralarımız bile uçup gidecekti" imajını yaratmak istediler. "Allah fakiri sevindirmek için,önce eşşeğini kaybettirir;sonrada buldurur" misali halkın kızgınlığını engellemeye çalıştılar.Oysa bu sorumluluğun devlete yüklenmesi demek ; bütçeden para ayrılması ve Merkez Bankası nın banknot üretmesi demektir.Bunun sonucunda bir taraftan halka yüklenen vergiler arttırılarak diğer taraftan da artan hayat pahalılığı yüzünden halkımız daha katmerli sömürüye maruz kalacaktır.Sonuçta devlet banker sorununu şöyle sonuçlandırdı; ayda %2,5 yılda ise %28 net faiz vermeyi ve hiç bir sertifikanın zamanı gelmeden ödenmeyeceği kararı alındı.Oysa gelişen enflasyon karşısında verilen bu faizler mevduat sahiplerinin bırak kazanmalarını ana paralarını bile kemirip yok edecek niteliktedir.

Şimdi gelelim vatan,millet uğruna kurban edilen(!)ve Kastelli'den sonra istifa eden Turgut Özal meselesine:

Özal,24 Ocak Kararlarını uygulamaya başladığı günden beri,ekonomide "istikrardan,kredi bolluğundan ve ihracat seferberliğinden" dem vurup durdu.Sanayi ve sermaye kuruluşlarında derinleşen bunalım ve birbiri ardısıra ortaya çıkan iflaslar sürüp giderken Turgut Özal"bunlar geçici rüzgarlardır","serbest piyasa ekonomisi yerine oturuyor" diye açıklamalarda bulunuyordu.Oysa bu iflaslar esen rüzgar karşısında devrilen kuruluşlar değil, 24 Ocak Kararlarının ekonomik bunalımı uç noktaya vardırmasının sonuçlarıdır.Özal politikasında öncelik sırasını şöyle formüle ediyordu: 1-Enflasyonun düşürülmesi, 2-İhracatın arttırılması, 3-İç tasarrufun arttırılması ve bankalara yönelmesi, 4-Üretim ve yatırımın arttırılması. Şimdi bu konulardaki 24 Ocak kararlarının "başarılarına"! bir göz atalım!"Her şey enflasyonu durdurmaya feda olsun" diye kendini haklı çıkaran ve "enflasyonu % 35'e indirdik" diyen Özal utanmazca yalan söylüyor.Yanlızca Kastelli olayından sonra 52 Milyar liralık para piyasaya sürülmüştür.Bununda artık dört nala enflasyon olduğunu sokaktaki "vatandaş" dahi biliyor.Ve sömürücü sınıfların kendileri bile enflasyonun % 35 değilde % 50 olduğunu söylüyorlar. Bizler bunun % 60'ın çok üzerinde ve gittikçe de hız alacağını bilmekteyiz.Uluslararası mali kuruluşlar emperyalist sistemin krizi nedeniyle verdikleri kredilerin sınırını daraltmakta,kısa süreli ve koşulları çok ağır krediler verdikçe,çaresizlik içinde kalan emperyalist uşakları emisyona beş vurmaktadırlar.İhracat patlaması" yaygarası ise,sönen bir balondan başka bir anlem taşımıyordu.Emperyalizme göbeğinden bağımlılığın getirdikleri zorluklar,ihracatın önünde engel teşkil etmekteydi.İç talebi kısarak,yaratılan fazlalık emperyalistlere yok pahasına satılmakta bunda bile anti-damping uygulaması adı altında en önemli ihracat ürünlerimiz dahi AET kapılarından geri çevrilmekte,dışarıya sattığımız mal daha sonra ülkemize girerek piyasaya sürülmektedir.(Perma-Sharp jiletlerinde olduğu gibi) ihracatçıya sağlanan aşırı destek(resmi fiatı 120 TL olan her Dolar için devletten 232 TL alan)yüzünden devlet önemli yükümlülükler altına girmekte, hazine boşaldıkça boşalmaktadır.İç tasarruf arttırılması ve bankalara yönelmesi sorununda da bankalar olayı patlak vererek fiyaskoyla sonuçlandı.Son olarak önem verdiği (aslında hiç vermediği)üretim ve yatırım arttırılması sorununda ise hiç yapılmadığı halde, olanlarda iflas ederek piyasayı eşi görülmemiş bir durgunluğun içine itmiş oldular.Uygulanan vergi yasasıyla küçük esnaf'ın birbiri ardına iflas ederek, dükkan ve atelyelerini kapatmalarıda ekonomik durgunluğa neden olan bir başka konudur.Konkardato ve devlet desteği istemenin haykırışları arşa çıkmakta ;Güney Sanayi, Asil Çelik vb.büyük kuruluşlarda iflasın eşiğine gelmişlerdir.

Cuntacıların ekonomik politikaları ile, teşfik primleri ve kredilerin büyük kısmı, cuntacıların temsil ettikleri, hakim sınıf ve kliklerine verilmiştir.Bu nedenle hakim sınıfların kendi aralarındaki rekabette, merkezci kanat daha güçlenirken diğer kanatlar da iflaslar,gerileme ve durgunluk ortaya çıkmıştır.

Tüm bunların sonucunda Özal'ında şimdilik

→

tarihsel olarak vadesini dolduran, halkta oluşan muazzam hoşnutsuzluğu az da olsa bertaraf etmek ve başarısızlıkları Özal'da simgeleştirmek isteyen cunta, Özal'a elçektirdi. Cunta Özal'a el çektirirken, fazla teşhir olmamasınada veya edilmemesine de dikkat ediyor.Çünkü T.Özal'ın teşhir edilmesi, bir ölçüde şimdi uygulamada olan 24 Ocak "istikrar" programının teşhir edilmesi anlamını taşımaktadır.

Gelen Kafaoğlu ise, şu demeci verdi:
"24 Ocak kararları genel hatlarıyla başarılı olmuştur.Bizim görevimiz onun aksayan yanlarını tamir etmektir." dedi.Yapacağı değişiklikleri ise şöyle özetlemektedir: "Yeni düzenlemeye uymayan bankaların üçünü, beşini bir araya getirip, sisteme ayak uyduracak şekle getireceğiz.","Faizde devlet kontrolü düşünmüyoruz.","konut tasarrufu ile enflasyonu önlemeye çalışacağız." Can alıcı karar ise; "bizim işçi ücretleri ve taban fiyatları konusunda Özal'la hiç bir ihtilafımız yoktur" şeklindeki beyanıdır.Gene bu dönemde ekonomik siyasi kriz gündemdedir.Gene bu dönemde emperyalist mali kuruluşlar dayun-u umumiye görevini üstlenmektedirler ülkemizde.

Türkiye'de bu kriz devam ederken; 24 Ocak kararlarına ters bir uygulama içinde bulunan,sözüm ona "sosyalist"liği gereği Fransada farklı bir yönetim uygulayan Mitterant'a tüm Batı Avrupa'da "enflasyonla mücadele" ekonomik göterge oluşurken;Mitterand "sosyalist" görümüne zeval gelmemesi için işsizlikle mücadeleyi öne aldı ve yatırımların genişletilmesini sağladı.Buna rağmen ülkede işsiz oranı % 9 yükselmiştir.(Buda Mitterand'ı başa gelişinden buyana işsizlikte % 15 artış demektir) Ayrıca enflasyon % 14'e ulaştığı için iç ve dış ekonomide bunalım baş göstermiştir.Dış ticaret açığı ise 1956'dan bu yana en yüksek düzeyde.Ve nihayet "Hazret"!"karar verdi" "kemerleri sıkma politikası izlenecek","sıkı para politikası uygulanacak"tır diye.

Sıkı para politikasının Latin Amerika, Güney Kore, Türkiye vs.deki sonuçlarınıda bildiğimize göre, sömürücü sınıfların "aşağı tükürsen sakal,yukarı tükürsen bıyık" misali içinde bulundukları açmazı görmemiz için falcı olmak gerekmemektedir.

Türkiye'nin uluslararası tekelci kapitalizmine göbekten bağımlılığı devam edip,uluslar arası mali ve tefeci kuruluşlar direktifleriyle, sömürücü uşak sınıfların doğası gereği bu bağımlılığı geliştirici ekonomik politikalar uygulandıkça ne enflasyon önlenebilir, ne kriz sona erebilir nede halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesi önlenebilir.

Evet kanemici,sömürücüler bizlere düşen görev de sizleri o bataklığınıza tamamen gömerek sömürüsüz bir dünya yaratmaktır.

(Baş tarafı sf.5'de)
her oy,12 Eylül cuntasını ve onun sözde"demokrasiye geçiş" faaliyetini aklamaya hizmet edecektir.

Başta da söylediğimiz gibi, anayasa oylamasına katılmak 'ya,kırk katırı, ya kırk satırı' seçmektir.

"Hayır! biz ne 'kırk katırı, nede kırk satırı istiyoruz ! Referandum için sandık başlarına giderek kanlı cuntanın yüzünü güldürmeyiz.Ne "evet" nede "hayır"-yeni anayasaya tek oy verememeyiz.Verdiğimiz her oy cuntanın dünya halkları önünde kendini temize çıkarma çabasına hizmet edecektir.

Demek ki çözüm açıktır: Anayasa oylamasını boykot etmek!

Anaya oylamasının iç yüzünü sergileyelim. Halkın kendi idam fermanına imza atmasına karşı çıkalım.Kendi ellerimizle cellatlarımızı aklamayalım.

FAŞİST ANAYASAYA TEK OY YOK !

(Baştarafı Sf.16'da)

Sen ey ! Kızıl Dağ!.
Öğrendin mertliği ve kahramanlığı,
Hem de kalleşliğin ve nağmertliğin.
Alçaklık ve namussuzluğun sınavından
geçerek.
Öğrendin sen de , savaşı ve kahramanlığı
Hem de korkaklığı, suskunluğu ve teslimiyeti tada tada.
Öğrendin özgürlük ve bağımsızlığı,
Hem de ŞEFİK ve HÜSEYİN'i
göre göre.

MUNZUR

(Sf. 14'den devamdır.)
Bırak yağmur olan reform yasası umutların, son kez olarak akıp gitsin.Bu gün çektiğin acılar hep umut diye şunun bunun peşine takılmaktan değil mi zaten ?

YOLDAŞLARIMIZIN, MAMAK ASKERİ TUTUKEVİ'NDEKİ DİRENİŞ VE TECRÜBELERİ ÖZETLEYEN YAZI DİZİSİNİN BİRİNCİ BÖLÜMÜNÜ YAYINLIYORUZ.

MAMAK ZULMÜN OCAĞIDIR.

Mamak Cezaevi'nin Türkiye tarihinde apayrı bir yeri vardır.Faşist diktatörlük,önüne astığı'demokrasi'peçesini ne zaman sıyırıp atsa,Mamak Cezaevi devrimcilerle dolup taşmaktadır.Mamak Cezaevi,bitip tükenmek bilmeyen bir zulüm ve işkence ocağı gibidir.Bu 1971'lerdeki Askeri Diktatörlük dönemindede böyleydi.1978'de başlayan sıkı yönetim ve onu izleyen Cunta döneminde de Böyle oldu. Devrimcilerin Mamak Cezaevinde gördüğü baskı ve işkenceler,verdiği mücadeleler,kazandığı zaferler ve düştüğü yenilgiler,Türkiye halkının Bağımsızlık ve Demokrasi savaşında önemli sayfalardır.

1979 başından itibaren Mamak Cezaevi'nin taş duvarları,demir parmaklıkları ve tel örgüleri yine devrimci kanına susamış aç kurtların ocağı oldu.Sıkı yönetimle birlikte siyasi tutukluları yutmaya başlayan bu zulüm ocağından binlerce devrimci geçti.Devrimcilerin Mamak Cezaevi'ndeki mücadeleleri bize bir kez daha şunu gösterdi: Ne zaman ki devrimciler zulme ve aşağılanmaya boyun eğmişlerdir,o zaman devrimcilerin kendi aralarındaki çelişkiler ön plana çıkmıştır.Böyle dönemlerde yılgınlık ve karamsarlık kol gezmiştir.Devrimciler arasında dedikodu,karalama ve iftiralar alıp yürümüştür.Ne zaman ki devrimciler hakim sınıflara isyan bayrağını yükseltmişlerdir,o zaman birlik olmuşlardır. Birlikleriyle faşist idarenin ve hatta Cuntanın yüreğine korku salmışlardır.Cuntanın ipliğini içerde ve dışarda pazara çıkarmak için önemli hizmetler görmüşlerdir.Mücadeleden birlik,birlikten kuvvet doğmuştur.Ne var ki böylesi bir birlik 1979'dan bu güne Mamak Cezaevi'nin tümünde hiçbir zaman gerçekleştirilememiştir.Devrimciler arasında birlik,Temmuz 81'de Açlık Grev'inden sonra direnişi 5 ay sürdüren 30 kadar devrimci ve bugün halâ direnen 100 civarında kadın devrimci arasında sağlanabilmiştir.2.000 civarında devrimcinin bulunduğu Mamak Cezaevi'nin tümü alındığında bu direniş örnekleri denizde damla gibidir.Ama yine de bu kadar bir güç bile hakim sınıflara korku verdi,veriyor.Şimdi bu üç buçuk yıllık bir tarihi kısaca da olsa anlatmak istiyoruz.

1979 başlarında Mamak Cezaevi'ne ilk devrimciler konduğunda,1971'lerdekinden farklı olarak daha uzun ve sistemli bir baskının kendilerini beklediğini gördüler.Mamak Cezaevi'nin yüreği olan "A Blok"u; 100'ü aşkın 'Tecrit Hücresi' ve 10'a yakın koğuşuyla tam bir zulüm ocağı olarak hazırlanmıştır.Sıkı yönetimin ilk dönemlerinde korku salarak halkı sindirme amacıyla cezaevinde de hayli baskı vardı. Bu dönemde A Blok amiri devrimcilerin nefretle,lânetle andıkları şusut idi.Faşistlerle koğuşlar henüz ayrılmamıştı.Ufak tefek olaylar bahane edilerek tutuklular cezaevi avlusuna çıkarılıyor ve coplanıyorlardı.Fakat coplamaların boyutu,sakatlanacak düzeyde değildi.Mesela koğuşlarda faşistlerle çıkan kavgalarda dahi,devrimcilere ancak 5-10 cop,1-2 gün tecrit gibi 12 Eylül sonrasına kıyasla hafif sayılan cezalar veriliyordu.

1979 ortalarından itibaren ülke çapında yükselen devrimci mücadele ve hakim sınıfların bu mücadeleyi bastırabilmek,kendi aralarındaki çelişkileri bir türlü çözememeleri , etkisini Mamak Cezaevi'ndede gösterdi.Bu dönem devrimciler için nisbeten rahat bir dönemdi.Koğuşlar faşistlerle ayrılmıştı.Çeşitli gazete,dergi ve kitaplar cezaevine alınıyordu,saz çalınıyor,devrimci marş ve türküler söylenebiliyordu.Koğuşlar ve Tecritlerin kapıları açıktı.Öyle ki,Tecritlerde kalan devrimciler ancak yatmadan yatmaya yerlerine gidiyor,istedikleri koğuşları dolaşıyorlardı. Tecritler sonradan birer işkence yuvası haline getirildi.Fakat 1979-80 döneminde rahat kitap okumak,çalışmak isteyenler için bulunmaz nimet gibiydi.Kadın ve erkek tutukluların koğuşları arasında.dahi haberleşme imkânları rahattı.Avluya bakan pencerelerden,avludaki koğuşlarla konuşulabiliyordu.Mamak Cezaevi'nin 12 Eylül sonrasını yaşamış olanlar , belki bu şartları neden uzun uzadıya anlattığımızı anlamayabilirler.Ya da saydığımız imkanları küçümseyebilirler.Ama,Mamak Cezaevinde 12 Eylül sonrasını görmüş olanlar aradaki farkı çok iyi değerlendireceklerdir.Mamak Cezaevi'ne 12 Eylül sonrası gelenler için A Blok'unun yukarıdaki görünümünü hayal etmek bile çok zordur.

Bu dönemde devrimciler kendi inanç ve düşüncelerini hakim sınıflara karşı da savunabilir durumdaydılar.Mesela; 1 Mayıs 1980'de Kadın Koğuşunda ve bazı erkek koğuşlarında Enternasyonal söylendi.6 Mayıs'da devrimciler görüşe çıktıklarında Deniz,Yusuf ve Hüseyin'in idamını lânetleyen sloganlar attılar. 18 Mayıs'da ise,İbrahim Kaypakkaya'nın anısına pankrat asıldı.1980'in Mayıs ayını anarken 7 Mayıs direnişini değerlendirmeliyiz.

7 MAYIS DİRENİŞİ

1980'in Mayıs başında ranzaların değiştirileceği haberiyle birlikte yeni ranzalar için ölçü alındı.Eski demir ranzaların tahta ranzalarla değiştirileceği öğrenildi.Devrimciler başlangıçta bu değişikliğe tahta kurusu, haşere yapar, gerekçesiyle karşı çıktılar.Fakat sonradan razı olarak ölçü almaya gelenlere ranzaları nasıl istediklerini anlattılar. Aralarında boşluk bırakılmasını,koğuşun bir başından diğer başına balık istifi gibi yatamayacaklarını anlattılar.İdare ikna olmuş göründü.Fakat 7 Mayıs'da ranzalar geldiğinde idarenin kendi bildiği gibi boydan boya ranza yaptığı anlaşıldı.Bunun üzerine üçüncü Koğuş marangozları ve askerleri tartaklayarak dışa

➡

ri attı.Olaylar hızla kendiliğinden gelişti. Tüm koğuşlar sloganlar atarak avluya toplanıp koğuşa girmeyi reddettiler.Birazdan avludaki devrimcilerin üzerine hortumlardan tazyikli su sıkmaya başladılar.Ayrıca havaya sis bombası atıldı.Suyun gücü insanları yerden yere çalıyor,sağa sola savuruyordu. Fakat,moral çok iyiydi.Avluya atılan sis bombalarını devrimciler geri,çatının üzerine fırlatıp atıyorlardı.Hatta bir ara su kesildi. Bir devrimci "Oligarşinin suyu bitti" diye bağırarak espiri yaptı.Herkes kahkahalarla gülüyordu.Peşinden damlardan patır,patır komandolar atlamaya başladı.Bunlar azgınca coplamaya başladılar.Islak bedenlere peşpeşe inen coplar çoğu kişinin kolunu,sırtını patlattı.Azgın dayak faslından sonra bütün kadın tutukluları koğuşlara soktular. Koğuşlara atılan sis bombaları yüzünden fenalık geçirenler oldu.Bu arada idarenin tespit ettiği birtakım isimlerden başlamak üzere,bütün erkek tutuklulara falaka çektiler. Kırılan camların parçaları bütün koridor boyunca yerlere yayılmıştı.Tutuklular,bütün koridor boyunca koridorda karşılıklı sıra olan komandoların copları altından koşturularak,avluya çıkarıldılar.Falaka ve cam parçalarıyla patlayan ayaklardan,kanlar akarak avluya geçen tutuklulardan bir kısmı sloganlar haykırdılar.Bu arada bir devrimci "Dayan, tırnak ile diş ile, dayan rüsva etme beni" vs. diye ajite yaptı.Tüm bu olaylar üzerine, 3.Koğuşa uzun süreli görüş yasağı verdiler.

7 Mayıs direnişinden ve onu izleyen olaylardan,tüm devrimciler dersler çıkarmalıdırlar.Bizce 7 Mayıs ve sonrası, o dönemde Mamak Cezaevi'ndeki çoğunluğun sözde örgütlü temsilcisi olarak ortaya çıkan"dörtlü komitenin" hatalarını sergilemekteydi.7 Mayıs,ranza sorunu gibi tali bir sorun yüzünden ve kendiliğinden gelişti.Varolan kitle potansiyelinin gereksiz yere harcanması,çarçur edilmesiydi.Ranzalara karşı çıkışta bilinçli plânlanmış,hazırlanmış bir eylem değildi.Oysa o dönemde karşı çıkılması gereken ve çıkılabilecek birçok uygulama vardı.Mesela;işkencelere ve cezaevinden işkencelere götürülenlere karşı çıkılabilirdi.Mesela; idarenin devrimci resim ve afişlerin indirilmesi talebine karşı çıkılabilirdi.Oysa; Dev-Yol,Halkın Kurtuluşu,Kurtuluş,Eylem Birliği siyasetlerinden oluşan komite kitleyi adım adım mücadeleci bir biçimde örgütleyip,geliştirmiyorlardı.Bu komitede yer alan gruplar,kendi gruplarının çıkarlarını bir bütün olarak devrimcilerin çıkarının önüne çıkarıyorlardı.Komite "halk içinde demokrasi" anlayışıyla tüm devrimcileri temsil edecek biçimde kurulmamıştı.O sırada ülke çapında hayata geçirilmeye çalışılan Dev-Yol,Halkın Kurtuluşu,Kurtuluş işbirliğinin Mamak Cezaevi'ndeki yansıması idi.Örgütlenmesinin esas amacı,devrimcilerin birliğini,devrimin karşı-devrim üzerindeki zaferini sağlamak değildi.Bu siyasetlerin propagandasını yapmaktı.Her siyaset kendi önderliğini kurma sevdasındaydı.Adım,adım ve kalıcı bir mücadele etmekten çok,reklâmı yapılabilecek eylemler benimseniyordu.Bu sırada muhalefette kalan Partimiz ve Acilciler,

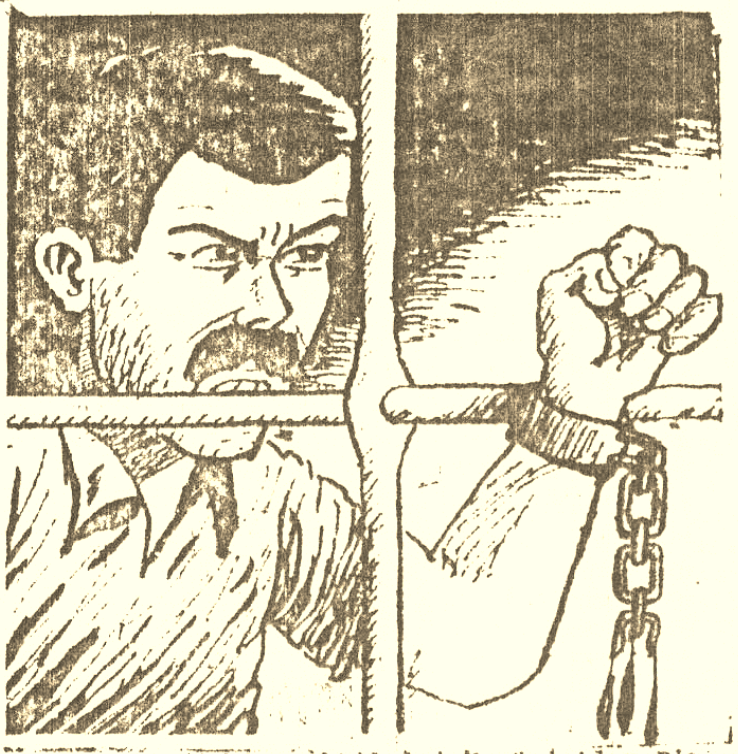

Dev-Savaş,Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği,Devrimci Halkın Birliği gibi siyasetler protesto için mahkemelere çıkmamayı öneriyordu.Ancak Dörtlü Komite,bu öneriyi geri çevirerek, 3 günlük Açlık Grevi gibi o dönem için çok geri bir eylem biçimini benimsedi,muhalefette kalan devrimciler,sırf birliği bozmamak için Açlık Grevine katıldılar.Ancak bu Açlık Grevleri,ne idare üzerinde en küçük bir baskı oluşturdu,ne de kamuoyu yarattı. Devrimciler bir nevi kendi kendilerini avutmuş oldular.

7 Mayıs sonrasında kitlenin potansiyelini tali bir takım tavizlerle eritmek için idare yumuşak bir politika benimsedi.A Bloğunda devrimcilerle en çok yüzyüze gelen Yüzbaşı Mesci,gerçek yüzünü göstermiyor,devrimcilere karşı sözde anlayışlı ve demokrat bir maske takınıyordu.Bu dönemde şartlar geçmişe nazaran oldukça rahatladı.Ve nihayet Mesci'nin esas amacı ortaya çıktı.26 Temmuz'da iki faşist Mustafa Pehlivanoğlu ve İsa Armağan, Mamak Cezaevi'nden kaçırıldı.Mesci bu plânı uygulayabilmek için faşist yüzünü saklamış, sabırla ve adım adım çalışmıştı.Faşistlerin kaçırılmasından sonra,bu olay bahane edilerek,devrimcilerin üzerindeki baskılar artırıldı.Ocaklar geri alındı,bazı kısıtlamalar getirildi.Ancak yine de şartlarda,çok yakında kopacak fırtınanın çok belirgin işaretleri yoktu.Ta ki 28 Ağustos'a kadar...Mesci şimdi halen göstermelik yargılanmakta.

* 28 AĞUSTOS

Hakim sınıfların politikasını en çıplak bir biçimde gözlemleyebileceğimiz yerler cezaevleridir.Cezaevlerinde hakim sınıfların politika değişiklikleri anında yansır.Bir takım dönüm noktalarının kokusu önceden seziliir.Gözlemesini bilenler ve siyasi duyarlılığı olarlar için askeri cezaevleri hakim sınıfların politikasının izlenebileceği barometreler gibidir.28 Ağustos'ta işte böyle bir fırtına habercisiydi.Yaklaşan 12 Eylül'ün kokusunu getiriyordu.Ne yazık ki devrimciler 28 Ağustos'tan gerekli dersleri çıkarma-

→

yı ve 12 Eylül'e hazırlıklı girmeyi becereme diler.

28 Ağustos günü görünürde herşey olağandı. Hatta kadınlar koğuşu avluda normal saattan daha uzun kaldılar,çayı avluda marşlar söyleyerek içtiler.Kadınlar koğuşu içeri girdikten sonra z.1.2.3.Koğuşları avluya çıkarılıp bekletildi.Durumda bir olağan üstülük sezinlenmeye başlandı.Erkek koğuşu,avluda arama bahanesiyle uzun süre bekletildikten sonra, erkeklerin başları ortaya ve ayakları duvara gelecek şekilde yüzükoyun yatırtıp dizildikten sonra öldüresiye coplanmaya başladılar.100'e yakın insanın coplanmasından çıkan boğuk bir inilti ortalığı kaplamıştı.7 Mayıs'la kıyasladığımızda devrimcilerin konumu ve morali çok geri idi.7 Mayıs'daki direnme,coşku ve insiyatif yerini şaşkınlığa ve ne olduğunu bilememenin yarattığı korkuya bırakmıştı.Dayak saatlerce devam etti.Aramadan çıktığı iddia edilen,şiş,bıçak vb. aletler getirilip gösteriliyor ve tutuklulardan bunları üstlenmeleri isteniyordu. Üstlenen kişi falakaya götürülüyor ve tabanları patlayıncaya kadar falakaya çekiliyordu. Tüm bu operasyonlar bittikten sonra komandoların komutanı,komandoları etrafında toplayarak;"arslanlarım,koçlarım,büyük bir iş başardınız.Bu memleketi bu peşevenklerden sizler kurtaracaksınız.Nasıl ki yavru vatan Kıbrıs'ta Türk'ün gücünü gösterdiniz,şimdi de bu vatan hainlerine gereken dersi vermiş oldunuz. Hepinize teşekkür ederim." dedi.

Olay günü isminde 35-40 yaşlarında Acilciler davasından yargılanan demokrat bir unsurun öldüğü,29 Ağustos günü zula bir radyo yayınından öğrenildi.Haber yayıldığında bütün A blokunda büyük bir devrimci öfke kabardı,yürekler dopdolu idi.Herkes kin doluydu.Öfkesini ve kinini haykırmak için işaret bekliyordu.Koğuşlardan marş sesleri yükselmeye başladı.A bloku "döğüşenler ölenlerin tutmaz yasını" diye inim inim inliyordu.Kitle , devrim andı içmek,yemek boykotu yapmak ve direnişe geçmek istiyordu.Ancak Dörtlü Komite'den andın birlikte içilemeyeceği ve yemek boykotu yapılamayacağı açıklaması geldi.Bu Mamak Cezaevi yenilgisinde ve devrimcilerin yıllar sürecek boyun eğişinde çok önemli bir dönüm noktasıydı.Yenilginin bu boyun eğiş kararıyla başladığını söyleyebiliriz.Hakim sınıflar böylece devrimcileri sindirmek için, dayak ve terörün iyi bir yöntem olduğunu devrimcilerin Mamak'taki direnişi sürdürebilecek bir örgütlülükten yoksun bulunduğunu gördü.Sindirebileceğinden emin olarak,devrimcilere yüklendi ve amacına ulaştı.

28 Ağustos'un hemen ardından yemek duası gündeme getirildi.Bütün koğuşlara yemek almak için dua etmeleri duyuruldu.Duanın içeriği şöyleydi;"Bismillahhirrahmanirrahim,tanrıya hamd olsun,ordu,millet var olsun" bu faşist uygulama aslında hakim sınıfların kendi yasaklarına bile aykırıydı.Kendi anayasalarına koydukları Atatürk'çülüğün ilkelerinden biri saydıkları"laiklik" ilkesine taban tabana zıttı.Dolayısıyla devrimciler bu uygulamaya rahatlıkla karşı çıkabilirlerdi.

Koğuşlarda huzursuz bir bekleyiş vardı. Dörtlü Komite'ye muhalefet edenler dua edilmemesini ve yemeğin alınmamasını savunuyorlardı.Hatta 4'lünün tabanında da büyük bir hoşnutsuzluk vardı.Ve doğru bir önderlik yapılsa,gelecek baskılar göğüslenebilirdi.3.Koğuşta Parti davasından yargılanan bir yoldaş dua ettirmeye gelen görevlilere karşı tek bir şına haykırdı,Yumruğunu masaya indirerek;" Bizim kendimize has inançlarımız var,burayı bir kan gölüne çevirseniz de bu inançlarımızdan taviz vermeyiz.Ne dua ediyoruz,ne de yemeğimizi alıyoruz." dedi.Bunun üzerine askerler yoldaşı copladılar ve 10 dakika mühlet vererek koğuşu terkettiler.Kitlede karşı koyma isteği olmakla birlikte,önder konumundaki kişiler ürkek ve kuşkulu idiler.O arada kapının altından bir not atıldı. "Durum bildiğiniz gibi değil,direnmeyin,dua edin ve yemeği alın."Bu zaten cılız olan direnme ruhunu iyice söndürdü.Askerler 3.koğuşa ikinci kez girdiklerinde,önder durumundaki insanlar ranzaların altına kaçıştılar.Dua edildi ve yemek alındı.Dua etmek zorunda kalan devrimcilerden bir çoğunun gözü yaşlıydı.Bir şey yapamamanın çaresizliği ve hırsı doldurmuştu içlerini.Bu duygu başlangıçta sözünü ettiğimiz iki istisna,yani;Tecrit 1 Arka'nın 5 aylık direnişi ve kadın tutukluların direnişi başından bu güne dek bırakmadı,Mamak'taki devrimcilerin yüreğini.

12 EYLÜL

12 Eylül,Mamak Cezaevi'ne böyle bir ortamda geldi.Bu yenilgi ve kasvet havasında koperlörden marşlar çalınmaya "yönetimi ordu tamamen almıştır" anonsları yapılmaya başlandı.Ardından ihanet çağrıları duyuldu:"sevgili Türk Gençleri ! Biz sizin yüreğinizin sevgiyle dolu olduğunu biliyoruz ! Sizi bu yola iten hainleri bize bildirin.Yüce Türk ordusunun koruyucu kanatlarına sığının.Sizin güvencelerinizi sağlayacağımıza güvenin,sizi vatan hainliğine sürükleyenleri bildirirseniz,iyi niyetiniz ve vatana hizmet kararlılığınız göz önüne alınacak,cezanız hafifleyecektir.! "

Sık sık bu duyurularla kesilen marşlar günlerce devam etti.Bu arada koğuşlardan çeşitli kişiler idareye çağrılıyor,ihbarcılık yapmaya teşvik ediliyorlardı.Yine 12 Eylül'ün ilk günlerinde faşistlerle devrimciler ortak koğuşlara kondular.Bu sıralarda Cunta gazetelerde,televizyonlarda, "cezaevlerinde sağcılarla solcular barıştı,kucaklaştı.Evren paşaya duacı oldu." gibi haberlerle yoğun bir ideolojik kampanya başlatmıştı.Mamak Cezaevi'nde de aynı koğuşa konan devrimci ve faşistlerden bir gurup hava boşluğuna götürülerek, birbirlerine sarılmaları istendi.Devrimcilerin bu uygulamaya karşı çıkacak güçleri yoktu.Ancak her iki tarafta birbirlerine sarılmayı istemiyordu.Süngü ve dayak tehdidi altında devrimciler kendi aralarında,faşistler kendi aralarında kucaklaştılar.Idare faşistlerle devrimcileri ayrı ayrı tanıtıyordu.Bu durumda basına,"işte sağcısı,solcusu kardeş kardeş 12 Eylül'ü kutluyor."diye yansıtılıyordu.Tabii ki resimlerde kucaklaşanların yanıbaşındaki coplu süngülü askerler görünmüyordu ! İşte o dönemde gazetelerde çıkan

(DEVAMI GELECEK SAYIDADIR)

Orta-Doğu'da emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin Filistin halkının katledilmesin de iki yüzlü politikası!

Emperyalist sistemin çelişkilerinin en yoğun olduğu bölgelerden biridir Orta-Doğu. Emperyalistler açısından Orta-Doğu'yu önemli kılan birçok faktör vardır. Bunlardan birisi, hiç şüphesiz sahip olduğu doğal zenginlik kaynakları, özellikle de petroldür. Orta-Doğu'yu önemli kılan ve tarih boyunca bu önemini kaybetmeyen diğer önemli bir faktör de, dünya ölçüsünde coğrafi konumudur. Üç kıtanın birbirine bağlandığı bir merkez olmanın yanı sıra, büyük denizler arası bir köprü durumundadır. Tarih boyunca önemli uygarlıkların beşiği olan Orta-Doğu aynı zamanda istilacı güçlerin sürekli bir savaş alanı olmuştur. Bugün olduğu gibi, dün de köle imparatorlarının, feodal kralların her türlü entrika çevirdikleri, kan ve barut kokan bir alan olmuştur. Orta-Doğu halklarının köle sahiplerine, feodal despotlara, sömürgeci emperyalistlere karşı çok zengin mücadele tarihleri vardır.

400 yıl Osmanlı hakimiyeti altında kalan Orta-Doğu halklarının, Osmanlı despotizmine karşı mücadeleleri, zayıflayan Osamanlı Sultan'lığını zor durumda bırakmıştır. Burjuvazinin ayakları üzerine dikildiği ilk ülkeler olan İngiltere ve Fransa Osmanlı'ların hakimiyeti altında bulunan Orta-Doğu'ya el atarak bu ülkeleri sömürgeleri haline getirmişlerdir. 1919 Paris Antlaşması'ndaki Orta-Doğu Halklarının bağımsız devlet kurma haklarını çiğneyen I. Emperyalist paylaşım savaşının galip devletleri olan Fransa ve İngiltere emperyalistleri Orta-Doğu'yu kendi aralarında pay ettiler. Fransa, Lübnan ve Suriye'yi; İngiltere, Irak ve Filistin'i kontrollerinde tuttular. İngiliz emperyalistleri güdümündeki Suudi-Arabistan Emirliği'nin dini otoritesini Orta-Doğu halklarını köleleştirmek amacıyla kullandı.

II. Paylaşım savaşı öncesi tüm Orta-Doğu'yu ve Kuzey Afrika ülkelerini kaplayan ulusal bağımsızlık mücadeleleri; II. Emperyalist paylaşım savaşı sonrasında da bütün hızıyla sürdü. Bu süreçte Orta-Doğu'daki sömürge zincirleri bir bir parçalandı. Proletaryanın çok cılız olduğu bu ülkelerde, Komünist Parti'leri bu hareketlere önderlik edemediğinden, yada savaşın içinde hareketlerin önderliğini emperyalistlerin yerli uşakları ele geçirdiler, ya da ulusal burjuvazinin önderliğinde gelişen bağımsızlık hareketleri süreç içinde emperyalistlerin yeni sömürgecilik ağlarına takıldılar.

1950'li yıllar Orta-Doğu'da önemli alt-üst oluşların, ulusal Arap hareketlerinin yükseldiği yıllardır. 1952'de Mısır'da Abdül Nasser önderliğinde bir darbe yapılarak İngiliz emperyalizminin kuklası Kral Faruk devrildi. Batı'lı emperyalistlere karşı cılız da olsa tavır alan Nasser hükümeti Sovyet'lere yakınlaşma siyaseti izledi. 1954'de Cezayir'de, Fransız sömürgecilerine karşı sürdürülen mücadele üst boyutlara ulaştı. Yine aynı yıl Suriye'de Bass Partisi bir darbeyle yönetimi ele geçirdi. 1958'de de Irak Bask Partisi bir darbeyle yönetimi ele aldı.

1948'de Birleşmiş Milletler kararıyla Filistin topraklarının bir bölümü üzerine kurulan Siyonist İsrail Devleti önceleri, İngiliz emperyalistlerinin, 1957'lerden sonrada giderek daha etkin bir şekilde ABD emperyalizminin Arap halklarına karşı ileri bir üssü olmuştur. Özellikle de Filistin ulusal bağımsızlık hareketine ve Rus Sosyal emperyalistlerinin genişleme çabalarına karşı hassasiyetle koruyan siyonist İsrail devleti, ABD'nin Orta-Doğu'daki ileri bir karakolu durumundadır.

II. Emperyalist paylaşım savaşından sonra dünya jandarmalığını üstlenen ABD emperyalistleri 1957'den itibaren Orta-Doğu'da aktif bir rol oynadılar. 1957'de ABD cumhurbaşkanı Eisenhower "ABD hükümetinin Orta-Doğu ülkelerine'hür dünya'nın çıkarlarını korumak için ekonomik ve askeri yardım yapmaya hazır olduğunu ve bölge ülkelerini Milletlerarası komünizmden kaynaklanacak tecavüzlere karşı, gerekirse ABD silahlı kuvvetlerini kullanarak koruyacağını" açıklıyordu. ABD Eisenhower doktrini çerçevesinde Orta-Doğu'ya el attı. Bu açıklamadan bir yıl geçmeden 1957'de Lübnan'a çıkarma yaptı. Bu plânın içerisinde Türkiye'de vardı. 1959'da ABD ile Türkiye arasında yapılan ikili anlaşmada; Türkiye tarafından ABD'nin Orta-Doğu'ya yönelik her türlü müdahalesi onaylanıyordu. O dönemin DP iktidarının sözcüleri ABD'nin yeni Orta-Doğu politikasını sevinçle karşılıyorlardı. ABD'nin Orta-Doğu'ya yönelik bu emellerini gerçekleştirmesi için Türk hakim sınıfları tarafından Adana-İncirlik Üssü tesis edilmiştir. ABD Orta-Doğu'daki hakimiyetini korumak ve pazar alanlarını genişletmek için birbirine zıt görünen, özünde ikiside aynı olan İsrail siyonistlerini ve uşağı gerici Arap yönetimlerini kullanmıştır.

1967 ve 1973 İsrail ile Mısır, Suriye ve Filistinliler arasındaki savaşlar İsrail siyonistlerinin ABD emperyalizmi desteğin-

→

de açık işgal hareketleridir.

İsrail ve Arap gericilikleri tarafından bağımsız bir devlet kurma hakkı gaspedilmiş olan Filistinlilerin yurtlarında bunlar tarafından işgal altında tutulmaktadır. Bugün 5 milyon'a yakın filistinlinin; 1.5 milyonu Ürdün'de, 500 bini Gazza şeritinde, 1 milyonu West-Bank'da (İsrail işgali altında) 1 milyonu Lübnan'da, 500 bin'ide Suriye'de ve diğer Arap ülkelerine dağılmış durumdadır. 1974'te kurulan FKÖ (Filistin Kurtuluş Örgütü) birçok irili ufaklı örgütün çatı örgütüdür. FKÖ içinde en güçlü örgüt Yasser Arafat'ın başını çektiği El-Fetih örgütüdür. Batılı emperyalistlerle, Rus sosyal emperyalistleriyle, gerici Arap yönetimleriyle iyi ilişkileri vardır. El-Fetin dışında Rusya yanlısı Halk Cephesi, Suriye yanlısı El-Saika, Libya yanlısı Nidal diğer güçlü örgütlerdir.

Kurulduğu ilk yıllar daha tutarlı bir anti-emperyalist mücadele sürdüren Filistin halkının gücüne ve dünya halklarının dayanışmasına güvenen FKÖ gün geçtikçe yozlaştı, gericileşti. FKÖ'yü oluşturan Cephe örgütlerinin bir çoğu çeşitli devletlerin uzantıları haline geldiler. Bunlar Filistin halkının mücadelesi yerine çeşitli ülkelerin yardımına bel bağladılar. Filistin'in kaderini Filistin'lilerin mücadelesi ile tayin edileceği yerde, emperyalistlerin masa başı oyunlarına bırakıldı. Bu olumsuz gelişmeler Filistin halkının haklı mücadelesini önemli ölçüde geriletti.

1978'de ABD emperyalizmi önderliğinde İsrail ve Mısır arasında imzalanan Camp-Davit anlaşması ve daha sonra Sudi-Arabistan Dışişleri Bakanı Faht'ın öne sürdüğü "Faht Barış Planı", İsrail siyonistlerinin, Filistin'i işgalini meşrulaştırmaya yönelik Filistin ve Arap halkları için ihanet belgeleridir. İsrail siyonistleri bir yandan gerici Arap yönetimlerini bu tür görüşme, andlaşma tartışmaları ile avuturken, diğer yandanda Golan'ı ilhak etti ve Lübnan'ı işgal etmek içinde hazırlıklarını sürdürdü.

İsrail askeri birlikleri 5 Hazıran'da Lübnan'ı işgal hareketine başladılar. Bu hareket çok önceleri ABD ile ortaklaşa hazırlanmıştı ve hareket için uygun zaman beklenmeye başlanmıştı. İsrail siyonistleri bu hareketlerine gerekçe olarak Lübnan'da özelliklede başkent Beyrutta FKÖ'nün düzenli ordular-

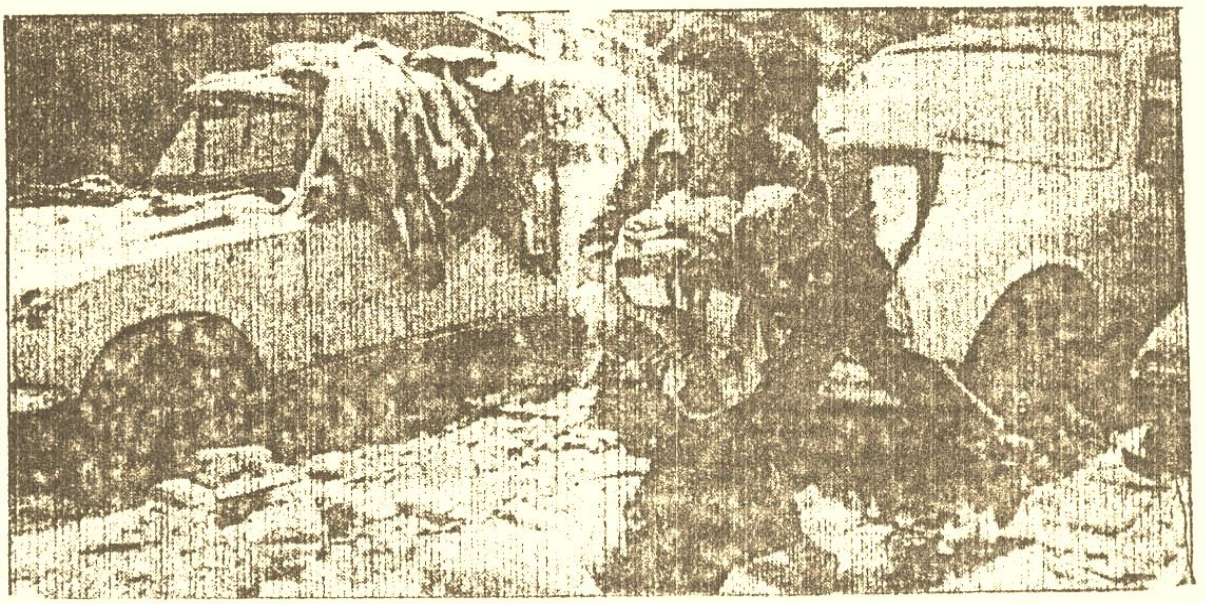

luşturduğunu ve bunların İsrail'in güvenliğini tehtit ettiğini, işgal hareketinin amacının Lübnan'dan FKÖ'nün askeri güçlerini temizlemek olarak açıkladı. Bunu gerekçe gösteren İsrail siyonistleri güçlü bir devlet örgütlenmesi olmıyan ve kendi içinde "solcu müslümanlar" ve "sağcı falanjistler" olarak ikiye bölünen Lübnan'ın yarısını çok kısa sürede işgal etti. Bu işgal hareketine Falanjistler açıktan destek oldular, işbirliği yaptılar. Lübnan'da askeri güç bulunduran Suriye savaşa 1-2 gün dayanabildi ve ateş-kesten sonra savaşı dışarıdan izledi. Filistinliler dışında hiç bir güç, bu işgal hareketine karşı direnmedi. Batı Beyrut dışında tüm Beyrut'u kontrol altında tutan İsrail güçleri Batı-Beyrut'uda abluka altına almış durumdadırlar. 1.5 aydır Beyrut'u işgal altında tutan İsrail siyonistleri tüm dünyanın gözünün içine baka baka, Filistinlilere imha tehtidini sürdürmekte, psikolojik savaşı en üst boyutlara vardırmış durumdadır. İşgalin ilk gününden bugüne kadar 10 binin üstünde sivil kişiyi, binlerce Filistin'li gerillayı katleden İsrail siyonistleri, binlerce kişiyide tutsak aldılar. Yeni bir katliamın hazırlıklarını sürdüren siyonistlerin bu katliamlarına, emperyalistler, sosyal emperyalistler ve tüm gericiler, farklı farklı çıkar nedenlerinden de olsa bir iki uyarı dışında seyirci kalmışlardır. İsrail işgali altındaki Filistinlilerin Lübnan'ı boşaltmaları isteği, bu şartlarda, şu kısa dönemde yaşanan olaylar, bir dizi gerçeği daha da gözler önüne sermiştir. Bu gerçekleri; Filistinliler Lübnan'da da kalsa, Lübnan'ı terk de etseler, (ki Lübnan'ı terk etme durumları ağır basmaktadır) bu gerçekler değişmeyecektir.

1- Emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olan günümüzde, proletarya ve onun partisinin dışında, hiç bir örgütün önderliğinde bağımsızlık mücadeleleri sonuna kadar sürdürülemez, tam başarıya ulaşamaz. ⟶

Ayrıca proletarya ve partisi dışında, hiç bir güç, kendi ve ezilenlerin gücüne, dünya halklarının dayanışmasına güvenemez.

2- ABD emperyalistleri bütün saldırganlığını sürdürmektedir.O rölatif barışın başkundakçılarından biri emperyalist paylaşım savaşının baş talepçilerindendir.Yüzlerini maskelemek için İsrail'in işgalini kınayan bir dizi ABD uşağı yönetimler,özünde İsrail'in işgal hareketini desteklemektedir. ABD emperyalizminin yayılmacı,saldırgan politikası mahkum edilmedikçe,İsrail Siyonistleri mahkum edilemez.

3- ABD emperyalistleri kadar,Orta-Doğu ve Filistin halklarının düşmanı olan Rus sosyal-emperyalistlerine karşı tutarlı tavır takınmayan her devrimci hareket yarı yolda kalmaya mahkumdur.Son 1,5 aylık Filistin ve Orta-Doğu gerçeği de göstermiştir ki; Rus sosyal-emperyalistlerinin Filistin Ulus'unun Kendi Kaderini Tayin Hakkı vb. diye bir sorunu yok.Gilistin ve Arap halklarının dostu gözüken Rus sosyal-emperyalistleri ve uşakları,Filistin'liler kan gibi boğazlanırken seyirci kalmıştır Taahhüt ettiği 'yardımları' bile göndermemiştir.O, Orta-Doğu'da meyvanın olgunlaşmasını beklemektedir.İsrail siyonistlerinin saldırı ve tehditlerinin artmasıyla,güçsüz kalacak bazı gerici Arap yönetimlerinin Rus sosyal-emperyalistlerinin kollarına kendilerini teslim edecekleri anı beklemektedir.Yoksa;Filistin devleti kurulmuş,kurulmamış pek o kadar önemli değil.Onlara zaten çantada keklik gözüyle bakıyor.O'nun amacı,diğer bazılarını da yanına çekmektir.

4- İster ABD emperyalizminin güdümündeki Ürdün,Mısır-Suudi-Arabistan olsun,ister Rus sosyal-emperyalistlerinin güdümündek Suriye olsun; tüm gerici Arap yönetimleri yanıbaşlarında sınırlı da olsa ilerici özelliğe sahip bir Filistin Devleti'nin kurulmasını istemiyorlar.

5- Filistin'i destekler gözüken Batı'lı emperyalistler,gerici Arap yönetimleriyle ilişkilerini ilerletmeye,Orta-Doğu'da etkinlik alanları kurmaya çalışıyorlar.Bir petrol bunalımından en çok etkilenen ülkeler oldukları için, Orta-Doğu'ya daha fazla ilgi duymaktadırlar.

Sonuç olarak: emperyalisterin,sosyal-emperyalistlerin cirit attığı bir alan olan Orta-Doğu'da halkların bağımsızlık ve demokrasi mücadelelerinin başarıya ulaşması için birinci şart,gerçek Proletarya Partilerinin oluşturulmasıdır.Gerçek Proletarya Parti'lerinin önderliğinde Orta-Doğu halkları Orta-Doğu'yu emperyalistlere,sosyal-emperyalistlere ve tüm gericilere mezar edecektir.

(Bastarafı Sf. 17'de)

çi ailesinin kendisine yeterli toprağı olmalıdır" diye büyük laflar etmiş.

Sonuç ? Elbette sıfır !

İt itin kuyruğuna basmaz demişler,komprador patronların ve ağaların sözcüsü Atatürk, ağaların toprağını sen gibi topraksız köylüye dağıtacak değil ya !

Sen daha"yüce önder" Atatürk'e şükranlarını sun ! Şunu iyi bilesin:anan,baban toprak uğruna kara saçlarına ak ettilerse,ağaran her tel saçta Atatürk'ün ve izleyicilerinin zulüm izleri vardır.Anan,baban toprak diye inleyerek öldülerse,bunu Atatürk'ün önderliğinde kurulan komprador patron ağa devletinin işçi-köylü düşmanlığına borçlusun!

Hiç üzülme saygıyla andığın"Kenan Paşan" toprak reformu yasasını çıkarmadı diye ! 1935'den bu yana hazırlanan onca tasarı arasında bir tanesi nihayet 1975'de yasalaştı da ne oldu?

1974'de Urfa ilinde uygulanmaya başlayan bu yasanın sonuçları ortada,toprak isteğinde bulunan 75.000'den fazla aileden 1218'ine toprak verilebilmiş,hemde toprak! Taşlık arazileri dönüm dönüm dağıtıvermişler bol keseden!

Zaten bu yasa da pek kısa ömürlü olmuş. Bir süre sonra anayasa mahkemesi tarafından biçim yönünden iptal edilmiş.Dağıtılan topraklarda biraz lafta dağıtılmış.Ağalığın baskısı kırılmadıktan,o toprağı ekip biçecek araç sağlanmadıktan,sulama imkânı olmadıktan sonra,bir avuç kıraç toprak ne işe yarar ki?

İşte Urfa ilinde dağıtılan topraklar da, yeniden belli ellerde toplanıvermiş.Bugün toprak reformuna karşı çıkan hakim sınıf temsilcileri sözde ülke çıkarlarını düşünerek diyorlarki:"topraklar bölünüp parçalanıyor,verim düşüyor"(!)

Sanki şimdi topraklar geniş çiftlikler halinde traktörlerle,biçerdöverlerle ekilip biçiliyormuş gibi !

Ülkemizde böyle kapitalist çiftlikler de vede kulak kalır.Ekilen toprakların çoğu yarıcı,ortakçı tarafından ekilir ve küçük işletmeler hakimdir.Ne var ki bu küçük işletmelerde toprağı ekip biçenlerin önemli bir kısmı toprağın sahibi değildir,yarıcı veya ortakçıdır.Kendi toprağını eken küçük üreticinin hemen hepsi de,tefeci-tüccara borçludur.Elindekini,avucundakini ağalarla kolkola olan bu kan emici yarı-feodal sömürücülere kaptırırlar.

Türkiye'de hangi büyük çiftlik tarımı var ki,onu bölüp parçalamaktan korkuyoruz? Ülkemizde hangi yüksek kapitalist verim var ki,aman büyük işletmeleri küçültmeyelim,verim düşer diye tasalanıyoruz? Böyle sahtekârlıklar ancak sen gibi Atatürk'e ve Evren'e inanan saf topraksızları kandırabilir.A.A. ! Ama o bile bir yere kadar sürer

Baksana,sen bile soruyorsun,"toprak reformu diye yine avutuluyormuyuz ?"diyorsun. Demek sende anlamaya başlamışsın sonunda, anlatılan toprak reformu masallarının aldatmaca olduğunu !

Şimdi,sorun bu aldatmacanın nedenini anlamakta,sen de anan,baban gibi saçını toprak uğruna boş yere ağartmak istemiyorsan, artık gözünü aç ! Kurtuluşunun nerede yattığını gör. Seni toprağa kavuşturacak yegâne güç kendi bileğinin gücüdür.

(Devamı Sf. 8'de)

Partimiz TKP-ML, iki TİKKO savaşçı neferini daha şehit verdi.

18 Haziran'da Dersim'in Kırnik köyü yakınında, Beyaz Dağ'da bir gerilla birliğimizin konaklama yeri, karşı-devrimci ordu güçlerince çevrildi. Uyku tulumları içindeki gerillalarımız, kurşun yağmuruna tutularak ikisi şehit edildi, üçü yaralı olmak üzere 5 gerillamız düşmana esir düştü. Bir gerillamız ise, yaralı olarak düşmanın çemberinden çıkarak kurtulmayı başardı.

Faşist cuntacılar karşı-devrimci terörü uç'a çıkarmakta, baskı ve katliamlarını olanca şiddetiyle sürdürmektedirler. Cuntacıları en çok korkutan da halkamızın anti-emperyalist, anti-feodal Yeni Demokratik Devrim mücadelesidir. Bu nedenle askeri faşist cunta halkımıza, Kürdistan'a ve onun bir parçası olan DERSİM'e, devrimci demokratlara ve Partimize karşı hayasızca saldırıların devam etmektedir. Şehirler, Kazalar, Köyler gün doğmadan kuşatılıp ablukaya alınıyor ve gün ışıyınca genel saldırıya geçiyor; arama adı altında her taraf dağıtılıyor, insanlar suçsuz, gerekçesiz tutuklanıyor, dövülüyor ve her türlü baskı uygulanıyor. Sokakta, yolda, okulda ihtarsız ateş ediliyor. Suçsuz insanlar katlediliyor. Cunta her türlü baskı, zorbalık ve zulmü halkımıza mübah görüyor.

Faşist cuntacılar darbeyi gerçekleştirdiğinde; 'Sağ ve sol terörü önleyip ! can güvenliğini sağlamak, batak içindeki ekonomiyi düze çıkarmak için müdahalede bulunduklarını' açıkladılar. Oysa cuntanın yaptığı ve yapacağı olan tek şey; halkımıza azgınca saldırmak, onun mücadelesini kanla boğmaktır. Yapılmak istenen de budur.

Cunta geldikten hemen sonra, halkımızın yıllarca kanı, canı pahasına elde ettiği ekonomik-Demokratik tüm haklarını bir çırpıda yok etti. Yüzbinleri bulan devrimci, demokrat, yurtsever insan cezaevlerine dolduruldu. İşkenceden geçirdi ve yüzden fazla devrimci komünist işkencede katledildi. Sayısı belirsiz insan sakat bırakıldı. Yirmiye yakın idam cezası infaz edildi, hala ardı ardına idam cezaları verilmekte, zindanlarda cuntaya boyun eğmeyen devrimci ve komünistler kitle halinde yok edilmekte, sokak ortasında, yolda, okulda, evde sorgusuz-sualsiz kurşuna dizilmekte ve her gün cuntacılar cinayetlerine yenilerini eklemektedirler.

Cuntacılar Kürdistan'da, Kürt Ulusu'na karşı da hayasızca saldırılarını sürdürmekte, Kürt halkına karşı da olmadık saldırılar düzenlemektedir.

Son yıllarda kabaran genel sınıf mücadelesinin bir koşulu olarak Kürdistan'da gelişen ulusal ve sınıfsal uyanıştır ki; hakim sınıfların korkulu rüyası haline gelerek, Kürt Ulusunun ulusal ve sınıfsal mücadelesine çok yönlü saldırıya geçmiştir. Hele hele Kürdistan'ın bir parçası olan DERSİM onlar için ortadan kaldırılması gereken bir bölge olarak görülmeye başlanmıştır.

DERSİM bugün baskı, zorbalık ve zulmün en yoğun olduğu bölgedir. Ve hakim sınıflar DERSİM'de yapabildiklerini bırakmadılar. Arama-taramalar, operasyonlar, baskınlar ve katliamlar sürüp gitmektedir.

Dersim halkı topraksızdır, yoksuldur. Yaşamını zar zor sürdürebilmektedir. Yakın geçmişte Katliam'dan geçirilen Dersim halkı, yıllar yılıdır ki çok yönlü baskı altında bulunmakta, ezilmekte, horlanmaktadır. Ama bu oranda da DERSİM halkı demokratik bir ruha sahiptir. Tutucu değil, ileriye dönük devrimci düşüncelere açıktır.

Sınıf mücadelesinin gelişmeye başlamasının görüldüğü dönemde, Dersim halkı devrimci düşünceleri çabucak benimsemiş, devrimden yana tavır almıştır. Bu haliyle Dersim kısa sürede etrafına ışık saçan bir fener durumuna gelmiştir. Cuntadan sonra da hakim sınıfların yalan, baskı, zorbalık ve yıldırma uğraşılarına karşın, geri adım atmamış, devrimden yana tavrını sürdürmüştür. Bu nedenle faşist cuntacılar Dersim'e en azgın saldırılarını başlatmışlardır.

İndirme-bindirme, komando alay ve tugaylarıyla çıkartma yapılmış, köylere, yollara, orman vb. her yere karakollar kurarak saldırıya geçmişlerdir. Cuntacılar operasyon adını verdikleri saldırılarda aramadık köy, ev, dağ, taş bırakmamakta, köy baskınlarında kadınlara genç kızlara, gelinlere zorla tecavüz etmekte, yaşlısından, gencine; çocuğundan, büyüğüne kadar dayaktan geçirmektedirler. Girdikleri köylerde zorla davar kestirmekte, kesmeyenlere daha fazla işkence yapmaktadırlar. Aramalarda eşyalar darmadağın edilerek, hoşlarına giden ve değerli olanlara el koymakta, yağmalamaktadırlar. Keyfince canlı hedef olarak ateş etmekte, köylüleri katletmektedirler. Ve bazen işkence o denli arttırılmaktadır ki; insanlar canlı canlı yakılmakta, vücutlarını kızgın kasaturalarla dağlayarak, sonra da kurşuna dizmektedirler.

Bunca baskı ve zulme karşı, Dersim halkı yılmamış, yılgınlığa kapılmamıştır. O yine devrimden yanadır. Devrime, Partimize desteğini vermekte, Partimiz savaşçılarını bağrına basmaktadır. Bu nedenle faşist cuntacılar Dersim halkına ve onun canı gibi sevdiği Partimiz Savaşçılarına karşı olanca şiddetiyle saldırmakta, yok etmeye çalışmaktadır.

Bunun en son örneği de Beyaz Dağ'da bir gerilla birliğimize yönelik katliam girişimidir.

Evet ! Karşı-devrim Beyaz Dağ'da katliam girişiminde bulunmuştur. Ve olaydan çok sonra 'teröristlerle çıkan çatışmada üçü ölü, ikisi yaralı olmak üzere 5 kişinin yakalandı'ğı biçiminde açıklamada bulunmaşlardır. ⟶

Uzun bir yürüyüşten sonra bir hayli yorgun
işen gerillalarımız, Beyaz Dağ'a vardıkların-
a mola verdiler. Ve nöbetleşerek uyku tulumla
ı içinde uyumaya başladılar. Gün attığında i-
e, nöbeti gevşettiler. Bölgede yürütülen genel
perasyonların bir parçası olan yörede, DEŞT
Seyik Suyu) Karakol komutanının emir ve komu
sındaki bir birliğin sürdürdüğü operasyon
ırasında, Gerilla Birliği'mizi konaklama ye -
inde gördüler. Etrafları kuşatılarak çember
iraltıldı. Nöbetçinin ihmâlkarlığı sonucu, ku-
ıtmadan haberli olamadılar. Nöbetçi silah kul
ınamadan ekarte edildiğinde, bağırarak birli-
. Uyarmaya çalıştıysa da, çok yakında bulunan
işman güçler açık hedef durumunda olan ve uy
ı tulumları içerisinde uyuyan gerillalarımı-
ın üstüne kurşun yağdırmaya başladılar.

Nöbetçinin ihmal ve dikkatsizliği sonucu,
trafları çevrilen, uyku tulumları içersinde
yurken ve ihtarsız kurşun yağdırılışından,
ir kısmı uykuda ve uyku tulumları içerisin-
e yaralandığından, gerillalarımızın tümü de-
il, ancak bir bölümü silahlarını kullanabil-
ler. İlk önce HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaş şehit ol
. Üçü ağır yaralı olmak üzere, biri tesadü -
en düşmanın eline sağ olarak geçti. Bir ge -
illamız ise, yaralı olarak düşmanın çemberi-
in dışına çıkarak kurtulmayı başardı. Yaralı
erillalarımızdan MAHMUT ŞEFİK KARAAĞAÇ sila
ını kullanamaz duruma geldiğinde; Tüm ener-
isini toplayarak, düzeni ve Cuntayı teşhir
den Partimizin şiarlarını son nefesine ka-
ar haykırdığından, it sürüleri yoldaşımızı
aralı olduğu halde, süngüleyerek alçakça
e adice katlettiler.

İki can daha düştü aramızdan, Beyaz Dağ'ın
ır çiçekleri üstüne ve sabah güneşinin ilk
şıltılarıyla görüntüleri abideleşen. Gönlümü
in gülizarı, canımız, kardeşimiz, omuzdaşı-
ız. HÜSEYİN GÖZLÜ ve MAHMUT ŞEFİK KARAAĞAÇ
simleri.

MAHMUT ŞEFİK KARAAĞAÇ, Tunceli'nin Hozat
içesi İnciğ köyünde aydın bir ailenin ço-
uğu olarak dünyaya geldi. Orta öğrenimini Ho
at'ta tamamladı. Öğrencilik yıllarında dev -
i düşünceleri benimseyerek, Partimizin
ir taraftarı oldu. Hozat'ta Partimizin faa-
iyetlerinin çoğuna ve eylemlerinin hemen tü
ine katıldı. Fedakâr, azimli, kararlı, soğukkan
ı, cesur ve yiğit olan yoldaş, düzene karşı
ücadele ederken, küçük-burjuva siyasal akım
e yoğunluklara, Partimiz içerisinde ortaya
ıkan sağ ve "sol" oportunizme karşı da Par
imiz Marksist-Leninist çizgisini savunarak
ücadele etti.

Faşist Cuntanın yoğun ve çok yönlü saldı-
ıları karşısında da yılgınlığa kapılmadı.
ranır duruma düştüğünde de sallanmadı, etki
enmedi ve mücadelesini sürdürdü. Devrimci o
urundan, uzlaşmaz tavrından zerrece ödün
ermeden kahramanca toprağa düşmesini bildi.

HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaş Tunceli'nin Rayber -
er köyünde orta halli bir köylü ailesinin
ocuğu olarak dünyaya geldi. İlk okulu kendi
öyünde bitirdi. Orta öğrenimini ise Tunceli
e sürdürürken, ekonomik nedenlerden ötürü
ise son sınıfından öğrenimini bırakmak zo-
unda kaldı. HÜSEYİN GÖZLÜ yoldaşta çocuk de
ecek yaşta Partimizin bir taraftarı oldu.
Gelişip, yetkinleşmesiyle beraber bir çok
görevi üstlendi. 1981'den beri profesyo -
nel olarak çalışan yoldaşımız, o dönem.e
den beri, bir gerilla birliğinde faaliye
tini sürdürüyordu.

İki yoldaşımızı daha kaybettik, isimle-
ri onurlu, kavgamızda sonsuza dek yaşaya-
cak olan.

İki yoldaşımızı kaybettik ve bir geril
la birliğimiz yok oldu. Ama karşı-devrim
sevinmesin boşuna, çünkü; anti-emperalist
anti-feodal Yeni Demokratik Devrim müca-
delemizi yok edemiyecektir. Bu zor, çetin,
uzun ama o kadar da onurlu mücadelemizde
kayıplar vermemiz mümkündür. Ama şimdi de,
şehit olan yoldaşlarımız için, halkımız
ağıt dizmekle beraber, kavgamıza yeni ne
ferler kazandırabilmek için, kızlar ve o
oğlanlar yetiştirmektedir.

* MAHMUT ŞEFİK KARAAĞAÇ-HÜSEYİN GÖZLÜ YOLDAŞLAR ÖLÜMSÜZDÜR !
* KAHROLSUN FAŞİST CUNTA !
* KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ !
* YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML !
* YAŞASIN YENİ DEMOKRATİK DEVRİM MÜCADELEMİZ !

BEYAZ DAĞ

Sabah güneşinin ilk ışıkları
Beyaz Dağ'ın boz toprağını pembeleştirir-
Serin ve soğuk esen rüzgar ken
Ürpererek titriyor otlar..

Beyaz Dağ
Adını beyaz ordudan alırsın,
Beyaz Dağ'ın tepesinde, kızıllığın tohum
Sen beyaz değil, artık kızılsın! ları.
Erdin muradına, sende Beyaz Dağ.
Hemde sabahın güneşinin kızıl ışıkları
Ve bu kızıllıklar arasında akan kızıl
Sulandı tepen, yamaçların kan.
Kırmızıya boyandın.
Adın Beyaz değil,
Kızıl Dağ oldun sen artık.
Sen ey Kızıl Dağ !
Beyazın değil artık,
Kurtuluşun ve Kızıl isyanın
Ve de Kızıl Bayrağın dikileceği ilk Dağsın.

Sen sade kızıl kanla sulanmadın,
Tepene yağan; ne dolu, ne de yağmurdu
Beyaz ordunun kurşunları arasında,
Sabah güneşinin ilk ışıklarıyla saçılan;
Ne beyaz kar çiçeğinin, ne de beyaz pa -
patyanın tohumları idi.
O tohumlar, senin de istediğin...
O güzelim, Kızıl güllerin tohumuydu.

Evet ! Beyaz Dağ.
Yok, hayır !
Pardon, Kızıl Dağ.

(Devamı sf.8 de)

CUNTA YOKSUL KÖYLÜLERE ZULMÜ MÜBAH, BİR KARIŞ TOPRAĞI HEBA GÖRMEKTEDİR.

*"Topraksızdan gelen dertli dilekçe"ye cevap!

21 Mayıs 1982 tarihli Hürriyet gazetesi - nin "Serbest Kürsü" sütununda "Topraksızdan Gelen Dertli Dilekçe" başlığıyla bir mektup yayınlandı.A.A. imzasıyla ve "topraksızlar adına" yazan bu yoksul emekçi "toprak refor mu diye yine avutuluyormuyuz" diye haykırı- yor.Ve aynen şöyle diyor:

"yıllardır hep duyduk,işittik ki toprak reformu olacak diye,Şu iktidar gelince top- rak reformu yapacak,bu iktidar gelince top- rak reformu yapacak diye,hep avutulup dur - duk.Umudumuz şu, umudumuzu bu dendi.Ama ta- bi o umut bulutları yağmur olup gitti.Anala rımız,babalarımız yılmadı,göğüs gerdi.El iş çiliğini sürdürmeye devam etti.Nasıl olsa bir gün toprak reformu olacak dedi,kara saç larını ak etti. Topraksız olarak doğdu,top- raksız olarak yaşamayı adet edindi.Tabii ki ellerinden tutan yoktu.Sadece toprak refor- mu ümidiyle yaşıyordu.Çalışsın,kazansın mı diyeceksiniz? Hayır! Hem de azıkını (yemek çıkını) dahi karşılayamadığı o ücretle mi ? Tabii yeni nesil olarak biz de ümüdimizi toprak reformuna bağladık.Okuyalım mı ? Ha- yır! Okuyamayız.Bu durum karşısında,üstelik de kendi kaderine terk edilecek o Anadolu' nun kırsal köylerinde.

İzinde yürüdüğümüz önder Atatürk'ün biz topraksız köylüye mirası olan bu toprak re- formu kanunu politikacılar alet oldu,Ve biz de bunların politikasıyla avunup durduk.Yi- ne bütün yönetimlerin vaad ettiği gibi 12 Eylül harekatıyla yönetimi devralan sayın Kenan paşamız hükümeti de,toprak reformunun yapılacağını vaad etti ve nitekim gündeme geldi.Ama ne yazıkki koskoca Tarım bakanı - mız: "Toprak reformu olan hangi ülkede bir ilerleme olmuştur,bana gösterin" diyerek toprak reformunun yapılmasına karşı çıkmış ve açıkça vurgulamıştır.Yine basından izle- diğimize göre,sayın Danışma Meclisi'nin ço- ğunluğuda toprak reformuna karşı çıkmakta - dır.Gerekçe olarak da; araziler parçalana - rak ülke ekonomisi zedelenecektir,denmekte- dir.Sayın üyeler,sayın Tarım bakanımız, bu yasa zararlı olsaydı yüçe önderimiz Atatürk bu yasayı miras bırakmazdı.Sayın paşam size sığınarak sesleniyorum!Bir yandan tarımda makinalaşma sonucu işsizlik doğmakta,bir yandan bu işsizler şehire göçmekte,yani kentleşme doğmakta,bir yandan da topraksız köylü hor görülmekte,alay konusu olmakta.İş te bu durum karşısında tarımda ilerleme mi olur? Yoksa gerileme mi? Oysa ki Japon muci zesi yaratan da toprak reformu olmuştur.

Ben şu anda şehirde ikamet etmekteyim.Tabi yüzlerce genç kendini şehire atmakta(benim gibi) hayatını kazanabilmek için tek çareyi şehirda aramakta.Bilmiyorum, tam böyle bir ortamda yapılması gerekirken,hece hece poli- tikanın değil de ilimin ağır bastığı şu dö - nemde toprak reformu yapılacakmı ?"

AA TOPRAKSIZLAR ADINA

Görünen köy klavuz istemez,umut bulutları- nı bu sefer de yağmur olmuş say,A.A!

Bari bu seferki yağmurun sana bir yararı olsa,seni gaflet uykusundan uyandırsa! Uyan sanda; komprador patron-ağa devletinin top - rak reformlarından medet ummaktan vazgeçsen?

Toprak reformu yasallaşmadı diye hiç üzül- me.

Yasa tasarısı kabul edilmiş olsaydı bile, ne sonuç verecekti,biliyormusun? Aydın Zira at odasının hazırladığı rapora göre,en iyim ser sonuçla,topraksız ailelerin % 10'una bi le toprak düşmeyecektir.Yani her 10 toprak- sız aileden biri bile toprak alamayacaktır. İşte hesap ortada.

"En iyi ihtimalle 2,7 milyon dönüm sulu ve 12,3 milyon dönüm kuru arazi potansiyeli ortaya çıkarki bunulada ancak 131.796 aile top rak sahibi edilebilir.Bu da,tüm topraksız ai lelerin,yani 1.7 milyon ailenin % 7.5'unu geçmemektedir.En iyimser bir yaklaşımla Türkiye'deki topraksız ailelerin ancak % 7.5'u- na toprak verebilmekte,% 92.5'i ise bu dağı- tıma dahil edilememektedir."(Tercüman 1-4-1982)

Kısacası,senin övgüler dizdiğin,"ilmin a- ğır bastığı dönem" dediğin şu kanlı cunta, sen gibi topraksızların derdine ilaç olsun diye işte böyle göstermelik bir yasa tasarı- sı hazırlatmıştı.

Fakat, bu bile çok geldi !

Danışma meclisinde bir sürü hır-gür çıktı. Ve sonunda bu göstermelik yasa bile engellen di.Sebep olarak gösterilen şu:

"Yetkililer,şimdiden çıkarılacak bir top - rak-Tarım reformu kanununun ilerde anayasa i le çelişmesi ihtimalinin bulunduğunu belirte rek;bunun önlenmesi için anayasa ile gerek tarım,gerek mülkiyet hakkı ve gerekse reform kanunlarında anayasal ilkelerin belirlenmesi ve bu temel üzerinde bir yasa çıkarılması en iyi yol olur' dediler."(Tercüman,15-5-1982)

Hükümet bu bahaneyi bularak toprak ve ta - rım reformu kanun tasarısıyla ilgili çalışma lara anayasanın tamamlanmasından sonra devam etmeyi kararlaştırdı.

Görünürdeki sebep bu, fakat ya asıl sebep!

Göstermelik bile olsa böyle bir tasarının yasallaşması toprak ağalarının işine gelmi - yor.Bu yüzden de türlü bahanelerle toprak re formuna her seferinde çomak sokuyorlar.Mese- la: İlhan Öztrak bu güne kadarki tüm toprak reformu komisyonlarında boy göstermiş ve de İlhan Öztrak, Güneydoğulu bir büyük toprak a ğası.

Kurt kuzuyu nasıl düşünürse İlhan Öztrak gibileri de topraksız köylüyü öyle düşünür !

1923'den,1973'e kadar toprak ve tarım re - formuyla ilgili tam 13 ayrı tasarı çıkmış, -ilk iki tasarı 1935'de çıkan Toprak İskan kanunu ve Zirai İslahat kanunu- hatta 1937' de,anayasa değişikliği yapılarak arazi kamu- laştırılmasına imkan sağlanmış.Atatürk,1936- 37 yılı,meclisi açış konuşmasında:"Her çift- çi ailesinin kendine yeterli toprağı olmalı-